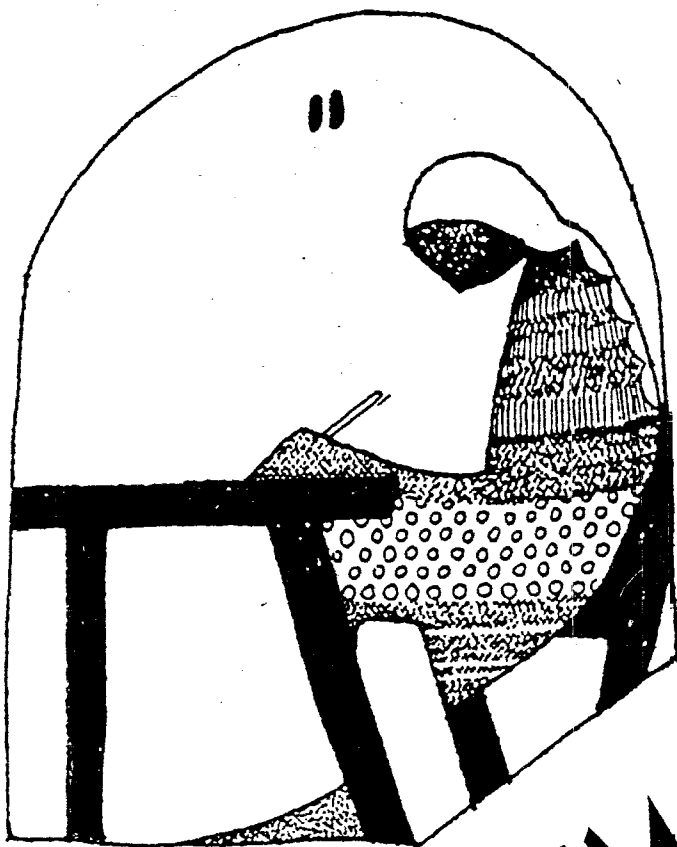

A Közgazdasági Politechnikum lapja

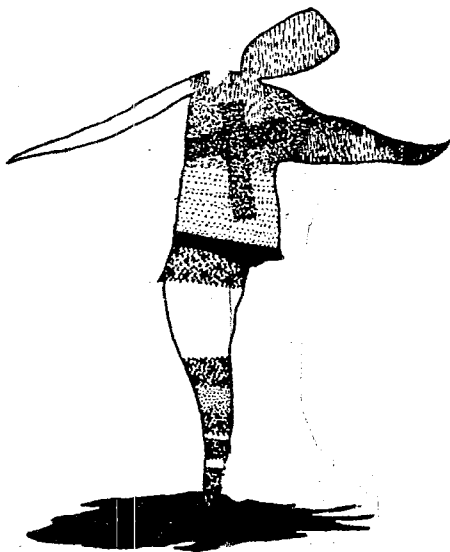
Poliográf

XI. évfolyam 8. szám 2002. április 17.

TMT
KÜLÖNSZÁM

Jelige: ROHERYN

Milyen szépen süt a nap! És a felhők mely könnyedén szaladnak a kék égen! A sebes folyó tükrén csak úgy szikráznak a nap sugarai! A Duna kilépett a medréből, a kidöntött fatörzseket is csöppnyi nehézség nélkül sodorja magával. Csak bámulom a forgatagot...

Legutóbb ilyenkor még a gáton ültem Vele és papírhajókat bízunk a folyam hullámainra. Úgy szerettem! Szerettem figyelni, ahogy az örvénylő víz magával ragadja a kis papírhajókat, melyeket finom, de férfias kezével hajtogatott... Én sosem tudtam megtanulni azt a formát, melyet ő készített.

Szerettem az áradást is, amikor a fák a vízből nőnek ki... És igen, szerettem Őt is...! Talán túlságosan is...

Most itt van velem a Duna, árad, itt vannak az örvények, a sodrás, mely most megcsábítóbb, mint valaha... Ő nincs velem.

Nem is lesz - úgy hiszem...

Visszaemlékszem az első találkozásra, mikor megláttam... Ő volt, igen... Ő... Ő...

Minden itt van, de Ő nincs...

Sokan mondták, így jobb nekem... Mondták azt is, hogy Ő nem nekem való, nem érdemel meg engem, mert Ő... És én lángra szerettem, rajongtam érte! Oh, én...! Én szerettem - Ő nagyon is jól tudta ezt, ismerte érzéseimet.

Én ...

Most nincs velem, most sincs velem... Én meg csak figyelem az apró örvényeket, a víz csodálatosan hatalmas erejét, mely varázslatosságával teljesen megbabonázott... Pont, mint Ő. Tudom, egyedül vagyok, itt nem lát senki... Egy könnycsepp, és egy másik... Zokogva bámulom a vízfodrokat, melyek még most is Őt formázzák. Sírok, hisz' tudom, nincs velem senki... senki sem lát; most szabad...

Most? Most!

A hideg víz bokámat nyaldossa, érzem a kavicsokat a talpam alatt, és a könnycsepp, mely szememben született, ajkamon ér keserű véget...

Egy dallamot dúdolok, zokogva... Nem tudom, honnan ismerem, a szövegét sem tudom hol tanultam. Talán még Őhöz bújva énekeltem a tábornútz fényénél... De most nincs itt se a tűz, se Ő... Csak a jeges ár... Térdig gázolok, remegek és sírva dúdolom a dalt egyre hangosabban:

Elbúcsúzom... De ott leszek, ahol a szél zúg, a Nap nevet...

Elbúcsúzom... De itt marad belőlem néhány pillanat...

Akkor is hallom a hangodat, ha fáj, hogyha nem szabad!

A csend beszél tovább, helyettem már ő énekel...

Jelige: eX

Jeges kezed hevíti testem
 ásta mély gödörbe estem
 benn megkapaszkodtam beléd
 ölöm érzelmem csíráját.

Összemosódik árnyékunk,
 állunk
 egymás lelke mögé bújva,
 újra
 vágyom hol-napod tükrébe
 nézve
 látni a hajnalt széttépni
 régi
 alkonyában önmagára
 várva
 éjjelének keserveit.

Szimmetrikus szabálytalanság**SZERETLEK**

szeretni
 szolgálod szegődni
 szeretném szerelmed szellő-szárnyalását
 szótlannul szemlélni
 szakadatlan szabadságod
 szadista szerelem-szerepem szaggatja szerte-szét
 szörnyűn szenvedő szívem szebbik szegletének
 szertelen szenvedélye színes szűzi szexualitást szül
 számítok száraz szájam szomját szegő
 sziporkázó szellemes szavakat szövő
 szádból szivárgó szorító szereteted szánmárára
 szegezd szemembe
 szertefoszló sűrke szerelem-szivárványt szaggató
 szomorú szótlanságod
 szeszélyes személyemhez szóló számonkérését
 szinte szentül szelid szerénységed
 szolid szükséglete szülte szikrázó szerelemmel
SZERESS

Jelige: „EGYSZER VOLT EGY BARÁTSÁG...”

Ülök a szobámban, kint ragyog a Nap. Gyönyörű, igazi tavaszi nap van, az első ebben az évben. Az emberek talán még fel sem eszméltek sötét téli álmukból, pedig mindjárt vége ennek a szikrázóan fénylő évszaknak is. Az idő rohan, kegyetlen örültként, nem hagyja élvezni a kedves pillanatokot. Ülök a szobámban, előttem ez a lap. Elmerengek. Az arcomon érzem, ahogy egy komisz könnycsepp végigfut rajta, majd, mint egy neveletlen gyermek, amint leugrik a mászókaról, kacagva lehull lapomra. Eszembe jutnak rövidke életem szép percei. Ezek a dolgok - azt hiszem - örökre a lelkembe, emlékezetembe, szívembe vésődtek, kitörőhözhatetlenül. Végiggondolva mindent, elégedett lehetnék. De ha megkérdem magamtól, igazán az vagyok-e, ha teljesen magamba nézek, azt kell felelnem, hogy nem. Lehetnék, de mégsem vagyok az...

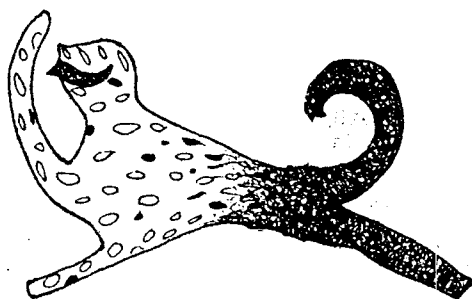
Pár hete, egy szombat reggelen beléptem házunk ajtaján. Előző este bulizni voltam. Fergetes hangulatom volt, igazi szabad lélek voltam pár óráig, akinek semmi nem számít, nem törődik semmivel, élvezzi az élet kínálta lehetőségeket. Otthon szüleim azzal vártak, hogy segítenem kéne kicsit rendbe tenni a lakást. Hát jó, de mi ez a hirtelen jött takarítási hév? Ja, persze, eszembe jutott. Apu rég elfeledett unokahúga és az ő fia kerültek elő, eszükbe jutottunk. Nem rajongtam a dologért, de megpróbáltam a jó oldalát nézni. Még így is nagyon kellemesen csalódtam. Életemben harmadszor találkoztam az unokabátyámmal. Először nem beszélünk egy szót sem, második alkalommal bemutatkoztunk, most pedig végigszélgettük az egész délutánt, majd az estét is. Minden szóba került, amiről két tizenéves, akik életükben először ültek le beszélgetni, beszélgethetnek. Nagyon közel kerültünk egymáshoz, minden fontos dolgot, sőt, néhány apróbb titkot is elárultunk a másiknak. A legfontosabb, legkimerítőbben tárgyalt témák természetesen a barátok, szerelmek voltak. Azt mondta, a tulajdonosságaim alapján hihetetlenül hasonlítok a legjobb barátjára, és megkérdezte, mit szólnék, ha bemutatna neki. Miután én nem vagyok semmi jónak az elrontója, beleegyeztem.

Megismerkedtünk, meg is tetszettünk egymásnak. Furcsa érzés kerített hatalmába az első pillanattól fogva, ahogy megláttam, és mint kiderült, ő sem érzett másképp. Hirtelen mindkettőn félszegek lettünk, nem tudtunk mit kezdeni egymással, a helyzettel. Az első találkozásunk után nagyon sokat beszélgettünk telefonon. A fiúnak volt barátnője, de szakítottak, mert a lány félreértett néhány SMS-t, amit nekem írt a srác, és azt hitte, több van köztünk, mint barátság. Pedig nem volt így. Végül úgy tűnt, eleinte plátóinak hitt kapcsolatunk mégis beteljesedik... Nem így történt. Hiányzott a személyes kapcsolat, de mindkettőnknek zűrös hete volt, így csak a következő héten találkoztunk. Akkor is sokat beszélgettünk, szinte megjíjaztatték a köztünk lévő hasonlóságok. Ő elkezdett egy szót, én befejeztem a gondolatát. Tényleg megfogott a varázsa. Pár napig sajnos megint csak a telefonos kapcsolat élt köztünk, de utána még egyszer találkoztunk. Felmentünk a Gellért-hegyre. Ez akár romantikus is lehetett volna, ha végre áttörjük azt a falat, amiről én nem tudtam, miért emelte maga köré, és nem is akarta elárulni. Nem történt semmi. Azt hittem, jó barátok leszünk, hiszen minden erre utalt. Jól megértettük egymást, minden bolondságban benne voltunk, bármelyikünk is találta ki.

Aztán hirtelen, egyik percről a másikra vége szakadt mindennek, és én máig nem tudom, mi az oka. Lehet, hogy még rendeződni fognak a dolgok, de már én is elbizonytalanodtam. Úgy hallottam, hogy az előző barátnőjével még nem teljesen zárta le a dolgokat, és most azt szeretné elintézni. Azt hiszem, nem ezt érdemeltem, az őszinteséget méltán várhattam volna el. Nem kaptam meg, nem tudom, hogy kellene folytatni, kellene-e egyáltalán.

Hiányzik, jobban, mint bárki idáig. Tényleg a szívembe zártam, és fáj, hogy el kellett veszítenem ahhoz, hogy ezt észrevegyem. Tudtam, hogy nem közömbös nekem, de nem hittem, hogy ennyire kedvelem. Vagy csak magamnak sem merem bevallani, nehogy megint csalódjak. Nem szeretek barátot elveszíteni, ez mindig nagyon fáj. Jobban, mint bármi. Csodálom őt, hogy ilyen könnyen el tudta szálni magát erre a lépésre, ugyanakkor elgondolkodom azon is, hogy akkor én tényleg nem jelentettem számára semmit? Nekem ő két hét alatt az egyik legfontosabb személy lett, és azt állította, ez kölcsönös. Hittem neki. Én lennék ennyire naiv, vagy ennyire nincs őszinteség?

Tényleg nem értek már semmit. Elvesztettem a hitem valami olyasmiben, amiről azt hittem, szent és sérthetetlen, ez pedig az igaz barátság. Most mindenki azt gondolhatja, hogy két hét alatt igazi barátság nem alakulhatott ki. Lehet. Én nem így látom, de ez - azt hiszem - már az én bajom. Lehet, hogy tényleg én vagyok túl naiv...

Jelige: ÉLET

Itt fekszem , fonnyadok,
Egy rothadó hulla vagyok.
Testemben a férgek
Királyként élnek.
Van élet a halál után!

*

Bármerre is mész, ne állj meg soha,
Ne nézz vissza, s ne gondolj a múltra!
Élj a mának, tervezz a jövőre,
Tégy így, s ez visz majd előre!

Jelige: NAPOCSKA

A nap 1 napja

A nap lement már,
mert álmos volt,
fejére húzta sapkáját,
s aludt egy jót.

Másnap frissen kelt,
mert ez a dolga,
így hát kiment az égboltra.

Nyújtózott egyet,
mert még korán volt,
kint egy kakas kukorékol.

Délben elment ebédelni,
s helyére felhők gyűltek,
így szomorúság jutott a népek.

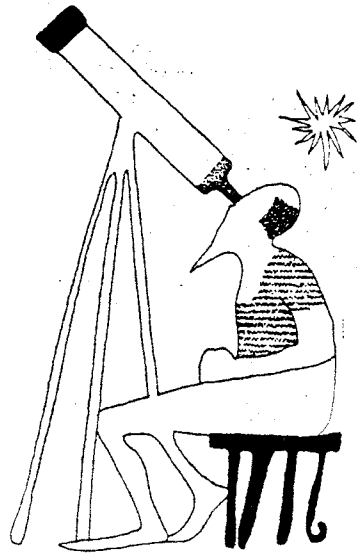
De aztán a nap visszatért,
helyére boldogság lépett,
hát mindenki boldogságban "égett".

Délután a nap unatkozott,
mert azon gondolkozott,
hogy neki nem sok jó jutott.

Már későre járt,
neki mennie kellett,
de már nem búslakodott,
mert mindenki benne reménykedett.
S ez boldogsággal öntötte el a szívét,
így lelkesedéssel folytatta küldetését.

De nem most hanem,
majd máskor,
mert már álmos volt a kis égi pásztor.

Megint fejére húzta sapkáját,
nem törődve mással,
csak ágyikójával,
s mi reménykedhetünk,
hogy édeset álmodik ez a kis pásztor

Jelige: SZAVOKOG ZSELYTŐK

A hiba

Sanyi vagy Sityak vagy Sanzon vagy mi a lófütykös volt a beceneve, de biztos: fenn ült az Űgető tornyában. Célbíró vagy célfotós vagy kommentátor vagy versenyintézőségi tag, de biztos: volt jó pár éve kitanulni, hogy melyik lónak hogyan mozog a lába, ki-nek kell mögötte ülnie a lehető leggyorsabb tempó érdekében, s a sulkyban helyezkedő dirigensnek mikor kell engednie, szorítania, ütnie vagy vernie a lovat. Ezzel ő tisztában volt, szóval ott volt, benne volt, tudta, mit kell játszani, s játszott is, fogott is, csak hát az a fránya tablettából hígított fröccs, vagy télen az az átkozott vegyszerből forralt pancs az ötödik futam után mindig, minden egyes versenynap látható, hallható változásokat okozott benne, és egyben játék-mentalitásában is. Ekkor hiába volt az otthoni, gondos, átvirrasztott, versenyprogram fölél görbülő éjszaka. A ráció már nem tudott uralkodni Sanyin vagy Sityakon vagy Sanzonon, vagy mi a lófütykös is volt a beceneve, így a rózsás részegségen átlendülve a lovak doppingolása vagy éppen hátráltatása járt az eszében, nem hitt ekkor kósza, ingoványos köridőkben, statisztikákban, esélyekben. Egyszer történt: egy autóstartos 2100 méteres versenyénél ő biz' nem játszotta a 8-as számú favoritot, és még az elején elintézte azzal, hogy a ló elé a korlát mellől jó nagy marék burnót szórt a levegőbe, amit az esélyes gyorsan felszippanzott és prűszkölve, galoppozva diszkvalifikáltatta magát.

Tehát gáncsolás és dopping, így az I. helyi tribüntól a vesztes tikketek halmában bokáig süllyedve az istállókig gázolt, és ott betért Katlansi vagy Nadró vagy ismertebbet nevezve: Alamuszi vagy Csigavér bokszába, de biztos: doppingolni akart, előnyt adni a lónak. Könnyen bemehetett pozíciója miatt, hiszen lovász, hajtó, idomár, tulajdonos is tudta, hogy ő bizony befolyással bír, s lovak elbírálásánál akár a versenyszabályokat is

rugalmasan kezelni némi szesz ellenében. De a fő, hogy a győzelemre szánt ló, nevezetesen csődör igen feszült volt, ám nem a versenyláz uralkodott benne, hanem némi némi vágy a szomszéd bokszban lévő Szendehölgy vagy Vérmesnémbér iránt, de biztos: tenni kellett valamit, hogy ne ezzel, hanem a futammal foglalkozzon. Nem volt mit tenni, a két tenyerévé: lópikulát képezve - ha egyelőre nem is a dobogó felső főkára -, de a csúcsra juttatta reménységét, akinek ezek után jó futását várta. Szóval rohant vissza a kasszákhöz meredt taggal, hát, ő is halandó, a kezéből kékzett vagina-forma felizgatta. Tehát játszott, két futammal előre, így átvérve az őt ismerő kibiceket, akik ugyanazt veszik le, mint ő, rontva ezzel a kvótát. Világos, ing-gatya föl van téve, az ötödik futam után a rózsás részegségtől már messze így van ez, majd a torony felé lépkedve kiosztott néhány fals tippet a zöldfülűeknek, s a tutinak vélt nyereséggel a zsebében leült a székére. Várta a nem olyan messzi időpontot, mikor a startzászló suhan. A verseny 2000 méteres volt, így jól láthatta, hogy lova stabil jármódban, az ugrásnak, incselkedő galoppozásnak a szikrajától is mentesen az élre állt, és a tömeg meglepetéstől hóbörgő kiabálásával mit sem törődve egyre távolodott a mezőnytől úgy a Temető-oldalon, mint az Istálló-kanyarban, mint a Befutóegyenesben, mint a Tattersalli-kanyarban, s a cél egyenesbe 100 méteres előnyrel fordulva sebesen űgetett. Ő pedig néhány versenynapra, merészebben számolva egy egész szezonra elegendő célzóvíz tudatában hátradölt, akár most már levegőt is vett. Egy pillanat múlva elindult batytyogva, egyik lábát a másik után eresztve lefelé a lépcsőn, a cél előtt 20-30 méterrel a földön fekvő, lelket kifújó favoritja elé, aki nem bírta, hogy a szexuális élménytől táltossá vált, s elképesztő iramot diktált. Tizennégy évesen. Erre Sanyi vagy Sityak vagy Sanzon, de biztos: a korára rogyott, mert kihagyta számításából az életkort, és itt bármit kifelejtene a számításból:

hiba

Jelige: SINEAD

Lángolok

Ádáz lelked megszállottja
 Voltam régen én is
 Most szabad lettem újra,
 De lángolok most mégis.
 Lángolok a semmiben,
 Csak miattad nem égek el
 Akarom, hogy tudjad te is:
 Már semmi sem érdekel!

Rózsák

Ha te bíborszínű rózsá volnál,
 Mézédés illatoddal csalogatnál,
 Selymes szirmod párnám lenne,
 Tövised is megvédene!

Ha gonosz kezek bántanának
 Vagy szörnyű álmok rámtalálnak,
 Puha burkodd takar majd be,
 Mint ahogy az ég leszáll a földre.

De ha én leszek majd rózsá,
 Fekete szirmú, halott rózsá,
 Csak tüském lesz erős, mint a vas,
 Szívem ezer kicsi méhből egyetlen méh-
 kas!

Az ezer fullánk csak bánt és támad,
 Nem hagyja szólni édes szádat, hisz'
 Belőled élek, kell a véred,
 Nem hagylak élni, Kedvesem, téged!

...Lassan szívom, észre sem veszed,
 Apránként veszem el majd az eszed!
 Telhetetlen vagyok, egy csepp sem marad,
 S így nekem új virágom fakad...

Az Istenhez

...Isten, ha vagy, miért bújsz emnyire el?
 Mítől félsz, miért nem mutatod magad?
 Vagy talán ha ott vagy mindenhol,
 Miért csak álcázva? Lesz, ki megtagad?

Miért nem lát szemem, s ha lát,
 Agyam miért nem ért, fog fel?
 Tán a Szél a hírnököd, mert ittlétét
 Érzem, s ő bárhova könnyen jut el:

A résen, a kulcslyukon, a szívemen át,
 Elolvassa versem a csukott könyvben,
 Hallja lelkem mérges és bús dalát,
 Hogy miért nincs Isten, s ezért a szegény
 Miért fakad ki könnyben?

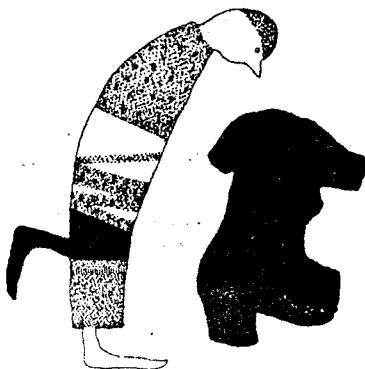
A Mennysország

Szerintem a Mennysország üres,

Az Isten sem ülhet benne,

Nem volt ő sem elég ügyes,

Amikor az embert teremtette...

Jelige: LANCELOT

A nyakkendő

Mindaz, amit tudok, és amit most meg fogok osztani az emberiséggel, a lényem maga. Nem a saját történetem ez, csupán hallomásból ismerem, de olyannyira a részemmé változott, beitta magát a gondolataimba, hogy egygyé kellett, hogy váljak vele.

Egyszer egy idős úriember kopogtatott az ajtómon; hallomásból tudta, milyen háborzongató történetekkel foglalkozom, és meg akarta osztani velem különös élményeit, melyekre csakis földöntúli válasz létezhet. Ez a férfi nem volt több ötvenöt évesnél, mégis ahogyan előlépett a homályból, mintha egy szempillantás alatt vált volna aggastyánná. Azt mondta, egy erő játszadozik vele, és nem tud megszubadulni tőle; egy „lény” beissza magát a gondolataiba, mint egy vírus, ott van legrejtettebb álmaiban – és kísért.

Gyanakodva hallgattam ezt az urat, s meglepetéssel nyugtáztam, hogy percről-perce több ránc jelent meg az ábrázatán. Szürke, kopasz kék férfi volt, túlonúl nagy pakomparttal: régi, nehézkes angol szövet ruhát hordott, s az is szürke volt, egy világosabb szürke csíkkal. S ahogyan így végignézttem rajta; megmagyarázhatatlanul undorodni kezdtem tőle. Cigaretta szívhatott egész életében, talán attól színtelenedett el ennyire.

S ahogyan mesélte valóságnak vélt vágyálmait, úgy éreztem, eltereli a lényegről a figyelmemet. Örökösén olyan szóvirágokkal fejezte ki magát, elveszejtve a részletekben, hogy a hallgató ne tudja követni. Csaknem átéztük a délutánt, mikor távozni készülődött, de akkor egy különös dolog történt. A szürke hajú, szürke öltönyű, szürke életű férfira felsegítettem igencsak szürke kabátját, s ekkor

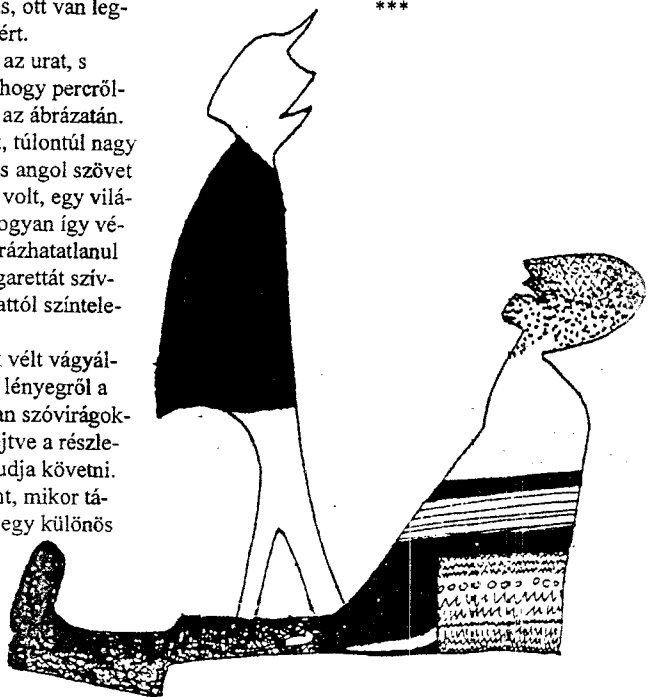
valami furcsát vágott az arcomba:

- Azt hisz, amit akar. De a lényeg a részletekben lakozik. Nem tudja, mi rejlik bennem. Csupán megítél az öltözékem alapján. Nem olyan okos, mint hittem. Nem érttem a dolgot. Talán a tekintetem! Igen, csak az árulhatta el, hogy mennyire számnom ezt az emberkét.

A férfi arca elkomorodott. Szemei kidülledtek, feje búbja csaknem lilában pompázott, szájából habfolyam buggyant elő.

A nyakkendő! A szürke csíkos nyakkendő! Fojtogatni kezdte ezt a férfit, s mire megpróbáltam kilazítani vagy levágni, a férfinak befellegzett.

Szép kis nap! Egy hullával több, én pedig sötétfibor vérétől ittasultam: el.

Nem tudtam, ki volt ez az ember – ebben igaza volt a haláltusája előtt. Egy név és egy ruha – ez volt minden tulajdona, lakását elárverezték, ruháit eladták az adósságai fejében. Jó ideig nem hallottam semmit a gyilkos nyakkendő hollétéről.

Szunnyadt még egy darabig, amíg lecsaphatott újra. Ahogyan a nyakkendő rejtélye egyre inkább elborította a gondolataimat, aztán hirtelen eltávozott az életemből, kezdtem a lecsúszott, meg nem értett írók táborát gazdagítani. Sikertelenségem ellen vigaszt mind inkább az ópiumban találtam... Könnyen lehet szerezni effajta szereket, ha az embernek van egy kedves, ámde pénzsóvár, ugyanakkor pénztelen orvosismerőse; sajnos manapság minduntalan több hasonzorú akad.

Bánatomat és szerelmi kalandjaimban megesett csalódásaimat nem tudtam könnyedén feldolgozni. Ah, de az ópium! Az a csodás, ámde leírhatatlan mámor, melyet kábult bódulat követ – és az ihlet.

Volt azonban egy szívbéli jó barátom, bizonyos Sztjiva Kraszivuj, aki fiatal segédként egy ócskásnál dolgozott (persze úgy mutatkozott be a társaságban, mint egy antikvárius segédje). Megnyerő, pimasz fiatalságával vonzotta az elegáns embereket – különösen a hölgyeket és az utcalányokat. Valahogyan minden osztályal ugyanolyan merész módon folytatta az eszmécsereit, és ez persze a nőknek imponált.

Elegem volt az életemből, a sok alakoskodó, köpönyegforgató hazudozóból, akik meg akarták mondani, mely társadalmi normák szerint éljem a saját életemet.

Nem lett igazuk. Az ópiumot választottam. Sztjivát azért szerettem olyan nagyon, mert nem akart megváltoztatni; azt mondta, sosem fogok beilleszkedni a nyárspolgári létbe, mert többre vagyok hívatva. Sztjiva maga volt a fess, magabiztos, ámde tudatosan mértékletes nőcsábász, aki mindig fel tudott vidítani az ópium hatásának mulásával is.

Milyen ironikus az élet! Odaadó és hűséges barátságáért magasztalnom kell Sztjivát... S mégis, ez a sors keze! Sztjiva egy Liza nevű prostitútól kapott egy nyakkendőt... Sztjiva sosem hordott nyakkendőt. Nem illett könnyed, csaknem feslett stílusához, és mégis ő vitt közelebb a nyakkendőhöz. Sztjiva mindig is pozitívan gondolkodott, sosem láttam más-milyennek. De mikor felöltötte ezt a sűrű csíkos nyakkendőt – már nem velt önmaga. Mintha egy láthatatlan kéz kapta volna el, és irányította volna Sztjivát. Kicsinyesen gyánakvó és őszintétlen lett; egyre gyakrabban gyötörték rémképek, mintha nem is a saját gondolatai rémitették volna meg ennyire. Vért látott maga körül. Mindenütt vérvörös cseppeket, amelyek együtt rombuszt adtak ki a nyakkendőn.

De Sztjivát valamiért megkímélte ez a sötét erő, bár nem tudni, mi volt ennek az oka. Mert mikor Sztjiva nálam lakott, a robusztus mahagóni szekrénybe tette a nyakkendőt és többé elő sem vette onnét.

Néhány héttel később szörnyű gyászba borult a családom. Kishúgom, Nataye eltűnt. Az a csöpp gyerek a patak partján játszadozott, aztán mintha a föld nyelte volna el... Senki sem látta vagy hallott róla semmit sem.

Borzasztó idők közelegtek; hideg, nehéz fuvallatok, beköszöntött az újév, s Nataye nem került elő azóta sem. Nem tudni, milyen rémes títok fűződik hozzá; idővel azonban legendák születtek, és a falu lakossága vérvádat gyanított a dolog mögött.

Attól a naptól fogva nem mertünk az utcán járni – bárhol lehetett az a gaz, aki elragadta tőlünk Nataye-t. Nem sejthettem, milyen közel is van. A kicsi – hasonlóan a korabeli kislányokhoz – imádott a felnőttek ruháiban mutatkozni. Nemegetszer a szekrényből húztam elő, mint valami varázsló az ő kis törpe nyusziját. Néhány hónappal később sietve készülődtem egy estélyre; rühellem az ilyen ostoba, kép-mutató estéket, de hát mit tegyünk. Az utolsó percekben kezdtem csak öltözködni, és a nagy kapkodásban nem leltem sehol a kedves ingemre. Csak nem rakta be valaki a managóni szekrénybe? Abban csupa kinőtt vagy az ev-

szaknak nem megfelelő ruhadarabokat tároltuk, ezért gyakran hónapokig nem nyúltunk a szekrénybe.

Utolsó ötletként feltártam az ormótlan, családi örökségként kapott szekrényt... A látvány borzasztó, kegyetlen és hihetetlen volt. Soha el nem tudtam képzelni hasonlót, és ennek az élménynek a hatására többé be nem tettem a lábam abba a házba. Így, több év távlatából is megráz mindaz, ami történt, és nehezen, könnybe borult szemmel tudok csak rágondolni. Mikor kinyitottam a szekrény ajtaját, Nataye nyitott, merev szeme nézett rám vissza. Kishúgom fel volt akasztva a nyakkendőre.

A temetést követően Sztyiva sohasem mosolygott többé; felelősnek érezte magát és vallásossá lett.

A sors és a szürke csíkos nyakkendő megváltoztatta mindannyiunk életét. De azt hittük, többé nem csaphat le. Nataye temetése után eladtuk a szekrényt kulcsra zárva, mindenestül. Nem volt érdekes, hogy jóval áron alul adtuk el - csak ne lásuk többé.

Miután Nataye meghalt, szüleim előtt világossá lett, hogy egyetlen örökösükként bennem lehet csak reményük az utódlás terén. Csakhogy húgom halála után egyre mélyebb depresszióba süllyedtem, egyre több kurvával és ópiummal bolondítva e főzetet. Csaknem mindenki elpártolt mellőlem, Sztyiva egy időre elvonult, nem tudta feldolgozni e rémes eseményeket. A temetést követően bácsikám, id. Miska Kóska vett oltalmazásra képtelen szárnyai alá – apám kérésére. Az öreg még nálam is részegesebb lett; eztán együtt jártunk inni.

Kóska bátyám érdekes, ellentétes személyiség. Olyan, akár az egér és a macska. Csak ő egy személyben. A lelkében vívja harcait. Fiatal korában olyan volt. akár-csak én: íróként működött. közben egye-

temre járt. Aztán lecsúszott, de sikerült végül felemelkednie. A szüleim e miatt a csodás visszatérés miatt gondolták, hogy egy időre az örege bíznak, mint valami tacsó kölyköt. Miska bátyámmal jól kijöttünk; megvoltunk hármasan; ő, én és Nataye szelleme. Ekkor még nem sejtettem, hogy a nyakkendőről fogok még hallani.

Miska bátyám az egyik helyi lapnak szellemes történeteket írt, melyekért az úri nép egészen jól fizetett. Egy nap azzal a hírrel tért haza, hogy a rendőrségi rovatban egy olyan gyilkosról írnak, aki egy nyakkendővel – egy szürke, piros rombuszossal – fojtja meg az áldozatait, és ez az ámokfutó valahol nyugaton már több áldozatot ejtett.

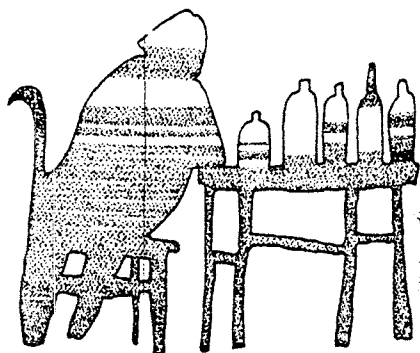
Ezek után még kevésbé tudtam kivenni a fejemről ezt a históriát, és elkezdett az a gondolat úrrá lenni egész lényemen, hogy Natayet meggyilkolták! Pedig tudtam, ez lehetetlen, mégis nap mint nap ezen elmélkedtem. Kerülni kezdtem az embereket; főként a családot, Miska bátyámat és Sztyivát, aki nőcsábász múltjával felhagyva, „megtisztulva” tért haza, és többször felkeresett. Nem mertem találkozni vele, mutatni, hogy boldogtalan vagyok, és hogy a nyakkendő büvkörébe kerültem.

Mert a nap minden percében nem tudtam másra sem gondolni, mint arra a csodás, rombusz alakban vér borította nyakkendőre.

Elhatároztam hát: megkeresem gyilkos barátunkat. Nem tudtam, merre menjek. Csak fogtam magam, kiöltöztem az alkalomhoz és elindultam. Napokon át jártam az utcákat. Lát-hattam a várost teljes rothadó, halálbűzös mi voltában: az elaljasodott, fogatlan, éhező proletárokat, a nyomorgó szerencsétleneket, akiket már az ösztönlét vezérel az éhhalál ellen. Azokat, akik társukra rontanak és képesek meggyilkolni egy szelet kenyérért.

Láttam hasonlót egy külvárosi területben. A gyilkos aztán még az éjjel megfagyott. S még a legnagyobb, a végső nyomorban is fennmarad egy ősi kapcsolatot – az ember és a kutya barátsága.

A nyomorult embernél a nyomorult kutya a szörnyűbb látvány. mert még az a kutya is hűséges. De az ember nem az.

Bódult, ópiumtól ittas állapotban elmélkedtem tehát, és az éhségtől a sétálóutca közepén összeestem. Finom ruhámat látván egy idős hölgy megsajnálta és a közeli rendőrsre sietett. Reggelig józanodtam, mire az egyik nyomozó kérdezgetni kezdett. Mint mondja, sok mostanában az úri tolvaj, aki a kéj kedvéért lop drága holmikat. A vallatólámpa arany ragyogásán túl egy furcsa látványban volt részem: mindenütt vért láttam! Vért és éhezést. Aztán a lámpa fényében megpillantottam a nyomozót, aki korábban egy verekedést állított le; ettől lettek a nyakkendőjén vörös foltok – rombusz alakban. Bár egy szót nem tudtam az esetről, mégis a kérdéseimre belülről kaptam meg a válaszokat, s mindez olyan természetesnek tűnt. Undok fráter volt ez a fickó; Krisztusról és a megbocsátásról beszélt, majd felváltva ordibált. Mélyen a szemébe néztem tehát. Láttam az egész életét. Azt, hogyan fog meghalni, láttam minden féltve őrzött titkát, minden ballépését. De olyannyira sílány ember volt ez; bár a darwini értékrend csúcsa, nekem csupán egy csúszómászó féreg marad. És, mint olyan, nem fontos az élete.

Mért is ne halhatna meg mindjárt, most rögtön? – kérdezte egy belső hang. Mikor felnéztem a nyomozóra, feje lilában pompázott, a szája habzott. Eh, mind veszett kutya! S általa lettem újra a szürke csíkos nyakkendőre.

Végül utamra bocsátott. Nevetve sarkon fordultam és a bal kezem hüvelyk- és mutatóujjával fegyver alakot formáltam; s ezt a pisztolyt a nyomozóra irányítottam.

Puff! - ordítottam lelkesen.

A nyomozó holtan rogyott össze. Rá sem hozott szerencsét a szürke csíkos nyakkendő. Holtteste fölé emelkedtem; elégtételként fogtam fel a halálát mindazért a rosszért, amit a múltjában láttam. Fogtam a nyakkendőt és továbbálltam.

A kezemben a véres nyakkendővel jártam a külvárosi nyomornegyedeket. Pár embert, nyomorult, éhező szerencsétleneket megszabadítottam az élet adta szenvedéstől és átküldtem őket a túlvilágra. Talán jobb soruk lesz odaát.

Hazafelé tartottam, mikor megszólalt bennem a lelkiismeret gyászosan igaz szólama: „gyilkos, gyilkos vagy!” Valahogyan lelkem kikerült a nyakkendő erejének hatása alól. Fogtam magam tehát, és szmokingostul kísértáltam Nataye sírjához.

Mindez húsvét vasárnapján történt. S ahogyan messzebről a tekintetemet a sírra vettem, két térdeplőt láttam a sír előtt. Egy idős férfi és egy papot. Nem akartam odamenni hozzájuk; egyedül akartam maradni Nataye-vel, hogy bocsánatáért esedezzem. Talán történhet csoda és létezhet bűnbocsánat! Odaléptem a sírhoz. Döbbenetem nagyobb volt, mint valaha is képzeltem: talpig fehérben Kóska bátyám - (látszott a természetén és arcán, hogy már legalább egy hete nem ivott), aki immáron nyugá-

lomra lelt ebben a rongyos életben – térdelt és imádkozott hűgocskámért. S mellette...

Oh, mily csoda, hogy az ember érzékel és képes a látásra, néhol pedig képes a valót is látni, ami a felszín alatt lakozik... Mert én akkor olyant láttam...

Miska bátyám mellett a nagy megtérő Sztýiva volt. Ekkor vettem csak észre, milyen sok idő telt el végtelennek tűnő bolyongásom közben! Sztýiva pappá lett. Ahogyan közelebb léptem, megfogta a kezem és valamit hadovált az Úrról és a „küldetésről”. Azt mondta, velem az Úrnak célja lehet, mint ahogyan Sztýivával is volt terve. Ekkor meglátta a vértől ázott nyakkendőt és halottsapadtá változott. Elájult, bár első riadalmamban azt hittem, talán szívvrohamot kapott ijedtében. Később, feleszmélvén megfogta a kezem és hívott, hogy tartsak vele.

Mikor az Engesztelés Kápolnájához értünk, Sztýiva azt mondta, a nyakkendőt be kell tennem a szenteltvíz-tartóba, hogy megtisztulhasson valamennyi bűnétől, és én is szabadulhassak állandó hipnotikus jelenlététől. Nem tudtam engedelmessé válni, a nyakkendő annyira a részemmé változott, hogy magamat is megöltem volna, ha a szenteltvízbe mártom.

Sztýiva behívta Miska bátyámat, aki lefogott engem és a nyakkendőt kitépte a kezemből. Őszintén megijedtem. Egyfelől gyűlöltem Miska bátyámat, másrészt pedig nem akartam ártani neki.

A nyakkendő elkezdett körkörösen tekerregni Miska bátyám vállai, majd nyaka körül; ő pedig tehetetlen dühvel próbálta lefejtetni magáról; a nyakkendő azonban mind szorosabbá vált. Sztýiva sem tudta, mit tegyen, hogyan szabadítsa ki Miskát. Vártam a halált. Vártam, hogy Sztýiva levágja a nyakkendőt, s ezzel a mozdulattal engem is kivégezzen.

Nem tudom, ezek után mi történt. Elvesztettem az eszméletemet a koplalástól és a kimerültségtől.

Miután másfél hét múlva felébredtem, otthon találtam magamat. Az ágyamban feküdtem, a nap csodásan ragyogott és a hús fúvallatok csiklandozták az arcomat. Felkeltem és nem tudtam, mi történhetett. Pár perccel később hallottam a kápolnából a harang hangját. Ezek szerint megmenekültem! Élek és már nem vagyok a nyakkendő befolyása alatt! Milyen fel-emelő érzés ez! Maga a szabadság! Igen, szabad vagyok; a gondolataim a sajátjaim, senki nem rángat a rossz ösvényre. Az életem csak az enyém!

Hihetetlen zsvíaj csapta meg a fületem; percekig nem tudtam, álom-e, vagy valóság... Nem, nem lehet ez a valóság! Ez én lennék? Hallom, igen, hallom Nataye énekét! Hagyjatok! Hagyjatok már! Hadd legyek békében! Milyen hangokat hallok? Talán megőrültem? Nem tudom megkülönböztetni a hallucinációimat a valótól... Ez nem lehet igaz!

Önkívületi állapotomban üvöltöttem végig a folyosót, csikos pizsamában, kócosan, rossz arcúval. A hallban látom az anyám döbbent arcát, Miska bácsit és Sztýivát, apám homihorgas orrát, amint kezében kalappal a méregtől ittasultan bámul rám. Mind engem néznek... Igen, itt állok pizsamában, mezítláb, vasárnap délben. És a lépcsőfordulóban! Kacag egy kislány, ünneplőben, szalad felém. Nataye! Élsz. S mindnyájan élünk.

S hogy mindez álom volt-e vagy valóság? Döntse el mindenki, mi az igazság.

Jelige: MIRIAM

...Aki egyszer már igazán félt,
És tudta, hogy egy élet a tét,
Csak ő értheti igazán versem,
Mert ő tudja: Ez nem az én döntésem...

Éj gyermeke

Oltárán puha hajnalnak
A csillagok már búcsúznak
Ó, Hold gyermeke, Te!
Szívem így nem szerette

Még senki más
S nem is Ő a hibás
Hogy életed kis bolygó,
Fény nélküli, sose forgó,

Vagy virág, élettelen,
Megszületned lehetetlen!
Erőd: szélnek szólt szitok,
Te élsz méhembben, kis titok.

Csak miénk apró életed,
Melyet le nem élheted!
Azon az édes éjjelen...
Övé voltam szerelemtől részegen...

Élet?

Bimbóban alvó kis virág
Nem láthatod a Nap sugarát
Nem fogad magába ez a világ
Nem élheted meg az élet hajnalát!

Jelige: LEE ANN

Élet nélkül

Egy rózsás, fiatal hajnalon arra eszméltem, hogy élek. S minden baj forrása ez a tény lett.

Goethe szerint a vágyaink irányítanak bennünket, és aszerint cselekszünk, amit a szív diktál nekünk. Csak egyszer szereztünk, de akkor igazán. Nem pusztán testi, hanem egy annál szorosabb lelki kötelék fűz össze bennünket azzal, akit igazán szerettünk. Saját jelbeszédünket és testbeszédünket csak mi értjük, miénk a perc, enyém az idő.

Az időt, egy állandóan változásban lévő tónak hiszem, ami királyké, feszes tükrével állandóan mozgásban van. Formája bonyolult, s mégis igen egyszerű: egy kör, ami be van zárva egy szabályos hatszögbe. Nem emberi kéz alkotta, ezért nem vonalzó mentén vannak a szélei, hanem ahogyan a természet teremtette őket. Gyönyörű, óriáslótuszok ülnek meg rajta, s van egy ember, aki csónakban ül – egy kis összetakolt ladikban – és várja, hogy a tavon emberek jelenjenek meg régi vagy éppen újabb időkből.

Örökkön-örökre vár, ez a feladata. Ez a végzete.

Egyszer találkoztam ezzel az örrel, aki a Régi idők tavát vigyázza; visszarepített saját múltamba, hogy rendbe hozhassam a jelenemet.

Sok-sok évvel ezelőtt megbocsáthatatlan bűnöket követtem el, melyekre nincs és nem is lehet bocsánat. Magamon hordva az élet adta keresztet, úgy döntöttem, viszatérek a múltamba. Vétkes voltam a testvérem halálában – halotti tekintete végigkísérte az életemet –; Claudia mindig velem volt, mióta az eszemet tudom. Alig egy évvel voltam idősebb nála, s miután anyámnak nemrégiben meghalt, én neveltem a kishúgomat, bár nem voltam felkészülve

korántsem arra, hogy kellőképpen felneveljem magunkat.

Claudia miattam halt meg. Egy kísérteties, ám világos éjszaka történt minden. Húgom minden áron ki akart menni a temetőbe az édesanyánkhoz. Fájdalmas gondolatok ötlöttek a fejembe, baljós árnyak borítottak el ezen az éjjelen, és nem akartam a húgommal elindulni. Rossz érzéseim támadtak.

A falu köztemetője, ahol anyámnak nyugodott, dombra épült. Keringtek ugyan róla mondták, hogy oda nem szabad eltemetni a holtakat, a városatyák nem törődtek a szóbeszéddel, és a kibővített nyughely a Szellemes dombra került. Kisgyermek korom óta rettegettem ettől a helytől. Nem tudtam magyarázatot adni, de mintha a holtak akartak volna szólni hozzám. És éjszaka! Nappal is alig mertem odamenni. Mégis engedtem Claudia bájos mosolyának: „Nem lesz semmi baj...” csacsogta. Kis hercegnőnek nem lehetett ellenállni – bárkit levett a lábáról, még a mogorva idős urakat is, akik egyébként nem szerették a gyerekeket. Ketten indultunk el a temetőbe, de csak én tértem vissza. Claudia megszédült és lezuhant a dombtetőről, odalett. Egyedül maradtam a világban, s bár később sikerült összeszednem magamat, a holtak szellemei tovább kísértettek és éjjelenként azt suttogták: te ölted meg Claudiát!

Kétségekkel telve, halálos félelemben léptem vissza az időbe. Mikor beléptem a Régi idők tavába, az idő óceánjába kerültem. Az örvénylő és állandóan rám zúduló vízben állandóan Claudia arcát láttam: kacagott, mint egykor.

Azelőtti este, hogy a temetőbe mentünk volna, rémálmok gyötörtek. Ezekbe az álmokba kerültem vissza.

Zilált voltam, éreztem a közelgő halál szagát. Csipős és megmagyarázhatatlanul keserű illat ez. amikor érzed, lecsap a kaszás.

Nem tudtam, mi mindent cselekszem, Morrigan varjúistennő azonban megnyugtatót, s azt mesélte, találkozott Claudiával. Végre tudom, jó úton haladok! Míg elérkeztem a végső naphoz, minden utamon velem volt a lelki társam – igaz, mindig más alakban: Theusként, Cliviusként, Atlaszként...

Az idő óceánja beborított, a habok s hullámok elnyeltek, nem tudtam fennmaradni a víz felszínén, fuldokoltam, s éreztem a végemet. Láttam a halált, éreztem csipős és keserű ízét a számban. Kacagott reám a vérvörös halál, készült felgyújtani az álmaidat.

Egy kéz! Egy kéz mentett meg, kihúzott a sebes, sós vízből, megmenekültem. Lakatlan szigeten voltam, nyugodt és magányos szirtek közt. Egy nagyobb dombtetőre érkeztem – mily furcsa, ismerős ez a táj! –, kezemben egy szál vörös rózsza. A pázsiton az elkerített kökerítésen kis ajtó, mely a csipőmíg ér.

Belépek rajta.

Az elkerített területen párhuzamosan két kerítés áll, s ezek egyik végén kőépitmény, valami oltár-féleség. Odalépek, meghajolok, és keresztet vetek. Eszembe jut minden, amit az utazásom alatt tanultam az emberekről: látom Theust, a beavatási szertartást, látom a sajnálkozó asszony-szobrokat, Atlaszt, látom a kelta papokat, mindenkit, akivel valaha találkoztam.

Gyenge vagyok, majdnem összeesek a rémülettől; de ekkor megjelenik valaki, aki megtart és vigasztal könnyeim jeges árján. Ez az illető vékony, de erős... Utólag nem látom ugyan az arcát, de álmodban természetes volt, hogy a lelki társam az.

A szemben lévő kőkapun belép egy ötvenes, bibircsókos, de kedves, nagydarab nő, s amíg tartotta a kaput, három ismert személyiség lépett be utána; valamennyien

szürke öltönyt és nadrágot viseltek – három megkopott, lelkükben öreg férfi.

Az asszony intett, hogy térdejlünk a velük szemben lévő kőhid mögé – ők négyen már megtették ugyanezt. Így cselekedtünk mi is. – Milyen fiatal – nézett a szemembe a nő. – Maguk, uraim, ha meg nem sértem önöket, már leélték életüket, s bőven volt idejük... De ez a gyermek még csak most bontogatja szirmait, olyan, mint a rózsza, amit a kezében tart. Nézzék, milyen törekeny és fiatal. Az élet még előtte állna (e szavakra sírni kezdek), s ahe-lyett, hogy az érzései szerint élne, itt áll előtünk a szerelmével, reménykedő szemekkel és két szál rózsával.

Miután az asszony befejezte mondókáját, megtudtuk, hol is vagyunk.

Ez egy állatkert volt, ami egykor szépen virágzott, de egy nap alatt elpusztult. Belepte a por, s a növényzet elburjánzott – így alakult ki ez a hatalmas domb, ami rajta fekszik egy állattemetőn.

Itt vagyunk hát. Elérkeztünk ahhoz a ponthoz, ahonnan indultunk. Évekkel ezelőtt erről a dombról zuhant le Claudia, lelke azonban nem nyugodhatott. A testét olyan földbe temették, ami alatt több tucat állat teste is nyugszik.

Visszatértem tehát, hogy az életem árán váltssam meg Claudia lelkét. Hogy rituális áldozatként felajánljam magam. S álmaid összes szereplője; Theus, aki beavatott a tudásába, Clivius és a többiek... mind kísérték a végső próbatételt.

Felfeküdtem az oltárra. Csak legyen már vége az életnek, a nemlétnak és jöjjön a halál! A szellemek nem kegyesek hozzám. Nyomorult életemet megkímélték.

Claudiat visszakaptam. Akkor, ott a dombtetőn nem esett le, csak megbotlott és nevetgélésbe kezdett. Mint a Régi idők taván...

Claudia kicsi lányként újra olyan, mint egykor. S megtisztulván bűneimtől nem kísértetek tovább a holtak szellemei, melyek egy állattemetőn nyugszanak. De immár békében halnak együtt.

Jelige: MR. SHAXER

1. (egézpályás feltámadás)

Turi Editnek ajánlva...

roll over Beethoven
 lehúzták a bélszín rolót:
 vége az e heti fesztiválnak --
 a karmester szívja a búcsú-Symphoniát.

nem tudom, front van-e
 vagy az időhárítás pengeti
 a csomós idegszállaimat?

az alacsony nyomású H. Bóna Márta
 jóvendőmondó műsora most a soros
 (egy telihód kétpofára zabálja a borotvahabot)
 mostanság tenyeremből olvasom
 a transzcendens-aszcendens
 horoszkópom; - de zúg a fejem folyton...

bámulok bután magam elé egyre
 törött balalajkámat pengetve
 és lengetem kockás ingem is, pulóverem --
 pull over Beethoven!!

kész, vége, agy kikapcs
 szem behuny lélegezzek mélyeket
 jöjjenek a relaxációs gyakorlatok
 hódoljak a szerelem tiszta érzésének
 -- baby.on-x.com, porncity.net stb. --
 támadjak fel poraimból végre hát
 ("isztván kokó kovác")
 mint a Phoenix Suns-madár...!

((csak egy "Fedél nélkül" legyen a fejem fölött
 akkor panaszaimra már nem lehet okom a Semmi))

2. (előtti mérgező pillanat)

... nyár volt
hajnalodott
a flamingószín pirkadat gyönyöre
aztán hirtelen szétrebbent
és a horizontra a véresnyakú
nap telepedett
akkor esett az, amit csak ott
a kezdet és vég peremén érthettem meg
hogy mitől félnek az üvegfallal körbevett
fröccsöntött kirakat-emberek...

...noha tökéletesnek látszanak, mégsem olyan jók, szépek.
szánalmasak, mert a kirakat rabjai, nem szabadok.
noha új évszak jöttével ruhát váltanak, vedlenek,
ám ez csak a látszat, legbelül mégsem változnak,
mert nem áshatnak magukban mélyre,
az emlékekkel teli kincses-ládákat
minden új nappal elveszítik,
hisz az arcok, szemek, mosolyok,
őszinte egy-mozdulatok egybefolynak,
mint a feltépett sebű fényképek színei.
és ha a felhők közül a Sárkány nevetve lecsap,
karmaiba e bőreváltók nem kapaszkodhatnak

orruk minduntalan saját sarokviláguk üvegfalának koccan...!

3. (sodródni)

döntöttél?

az esőszínű szélbe
kapaszkodsz hát?!

látod

a tenyereid közt
most összetört cserép
a világ –
az elrontott játékot
nem javíthatod
meg már

de ne busongj!

inkább
élvezd a tüvihar utáni
táguló csendet
az egyetlen szörnyű-boldog
pillanatba kövült sóhajok
kirobbanni vágyó
cérnanyugalmát

a parányok
végtelenül véges
kölcson-szabadságát

(ezért zajongtam hát?!)

4. (keresés)

a percek, órák csak mélézva állnak
bús, mélynehéz szobrokként
a hét-tízes gyorsra várnak
én inkább elindulok
a féltalpmnyi síneken
hátha meglegem létem a messziben –
úgyis untam már
túlzsúfolt pályaudvaron ácsorogni
veletek túrni vagy
jámboran hazudni –

igen

néha én is eltöprengek az elmúláson
és mikor a közelgő fémsikoly
a lábam alatt felszakad
egy apró és homályos
jelentéktelennek vélt mozzanat
a halál színtelen verméből
visszakacsint rám
és gúnyosan felkacag

(mily érzéketlen is szűkülő szembo-
garunk
az életnek szerény színeire)

5. (Flóra)

kérlek
légy Te az a hideglángú
pehelycsontú kéz
mely lágy, sírontúli mozdulattal
lecsitítja e zsebongó és
gyermeteg zenét –
hogy megtaláljam a tó tükrére feszi-
tett
holdszínű éneket
hogy némán csodálhassam
szemben szemedet

az eddig csontjaimat ropogtató világ
roppant zajjal a nyakában messze
siklik
a láthatárba száll alább –
az arctalan tömeg, odalent
immár a tenger mélyén sikít
míg a kalmárváros fölé
egy szívárványszín csendbuborék
emelkedik

abban lebeg most súlytalan
mosolyunk

mert végre hallhatjuk
az égi madarak lélekpendítő
énekét

mert végre láthatod
szívemnek tenyeremben őrzött
félelmét

mert végre érezhetem
hangod párás, óvó
közelségét...

6. (... s ha a gyümölcsös- kertben járkal, nem fenyegeti őt a málna- naillatú halál...)

szeretnék még egyszer utoljára
úgy sími és nevetni
mint egy gondtalan kisgyerek
kinek lelke parttalan óceán
melynek napszitta fesztelen fodrait
földbarnára nem színezik
kátránybőrű fellegek

7. (őrült)

tört, zúzott, toporzékolt, és rekedten kuko-
rékolt
karjával antik csatát rajzolt – hadonászott
szemöldöke hernyó-hornlokán – rántotta
arca gránit volt – gipszbe mártotta
torkában az Ördög téveszméket hörgött
mert téli sálat kötött vastagon nyakába
mintha a kozmikus világrendet
a francia szimbolistákra bízta volna

8. (küzdjés)

óh, hogy szeretek én pofára esni
mindenki előtt céklavörös lenni
véres szájjal-szívvél,
törött szemmel-lélekkal
fetrengve röhögni
magamon
a mindennapjaimon
a viszkető gondokon
a halott gondolatokon
a kicsinyes bűneimen
a szolgálakat terelő isteneken
a zsarnok szenvedélyeken

majd ismét talpra állni
subámról a port lerázni
mindent elfeledni
mindent elfeledni
a könnyel kezet fogni
megcsókolni, átkarolni
Sziszüphosszal kódorogni
a Halál ragyás seggére csapni
szappanbuborékokat fújni
nem érezni, nem gondolni

úgyis elvész minden
a lét kútjában, a mélyben
nem marad semmi sem
nem marad semmi sem
van-e itt értelem?

vagy csak küzdünk
erkölcsösen, erősen
idegenként honos helyen
keresve a boldogságot
melyet sehogy sem találunk –
csak hazugságot

9. (vágy és magány)

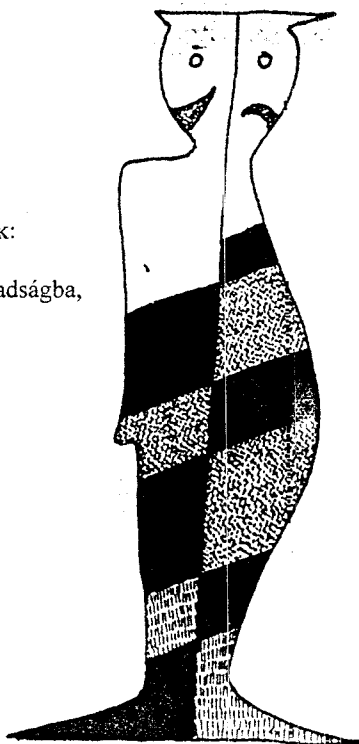
Miért van az, hogy a folyó sohasem
aggódik a megvilágosodás miatt?
A mákszinű éjszakában is bizton
megtalálja az utat;
bármerre is kanyarodjék,
mindig hazaér.

Elérem-e valaha is a Tengert?
Nem tudhatom, de a reményt
soha el nem hagyom –
amíg a parázsló éjeken
visszakacsintanak rám a csillagok,
s egyet kiválasztva pókfonállal
vontathatok.

De figyelmezzek én, óh, balga!
Hisz' a magány nem más mint
a beteljesületlen vágyálmok
gyötrelme –
torkon akadt, keserű alma.

Igen; egykoron megígértem magamnak:
Keresek...
De nem menekülhetek a tudatlan szabadságba,
mert az elfogadás tesz emberré –
meg kell alkudnom hát vágyaimmal,
különben nincsen tiszta tudat,
nincsenek gondolatok, sem érzések;
ha rózsaszírommal behintett
ösvényen lépkedek...!

(Csak kevesen tudják,
hogy az elefántcsonttoronyból
– mely a Menny boltozatát ostromolja
és a Pokol tornácát sűrolja –
nem vezet lépcső lefelé;
onnan már csak ugrani lehet!)

MR. SHAXER: MÁSODPERCESEK

1. az öreg halál és a tenger

Gulyás Juditnak, mentoromnak...

...A Halál már megvénült - szemei táskásak, válla megereszkedett, koponya-arca csupa hernyó-ránc, tekintete fásult, már nem csillan benne a régi szenvedély. Keze meg-megremeg a kaszát markolva, léptei csoszsanósak, néha botladozik.

Lassan baktat a tengerpart felé... Keres valakit.

Egy szigeten van, pálmafás, paradicsomi helyen. Ameddig a szem ellát végtelen vadkendermezőt suhogtat a szél, távolabb hegyek karéjában csillan a kristálytisztá vizű lagúna.

Sosemlátott madarak ülnek a fák tetején, sosemvolt állatok szaladnak a buja, trópusi erdő árny-katedrálisában. A sziget lakatlan, illetve... A tengerparton egy férfi várakozik.

Kezében vaskos, kézzel irt papírköteg.

A Halál a közelébe érve megtorpan.

- Eljöttem. - recsegi. - Örökké nem bujkálhatsz előlem a szigeteten.

A férfi meglöbögatja a súlyos papírköteget.

- Amíg amit alkottam létezik, addig sosem érhetsz el engem.

Azzal a tengerbe szórja a lapokat. Azok nem maradnak a felszínen, de nem is süllyednek le, hanem egyszerűen feloldódnak a vízben.

Aztán a férfi a hullámok közé veti magát és úszni kezd egy távoli, másik sziget felé.

A Halál utána indul, belegázol a tengerbe. De képtelen úszni. A víz sűrűbb az olajnál, az iszapnál - a Halál tehetetlenül vergődik, majd elsüllyed. Megfullad.

A férfi partra lából a távoli szigeten. Megrázza magát, majd kihívóan a tündöklő napba nevet...

A tanámot egy irányát tévesztett, a füle mellett épphogy csak elsuhanó papírrepülő téríti vissza a valóságba. A rászakadó érzémetet kísérő zavarodottság aztán hamar szertefoszlik az álomvilágból ébredező tudataról, és ismét a régi, megszokott, egykorfehér falak között találja magát; szemben vele kopottas-zöld padosorok, és a bennük ülő diákok.

Piros golyóstollával kopogtat néhányat az asztalon, majd türelmesen megvárja, amíg a legapróbb nesz is elvékonyodik a tanteremben; csak azután szólal meg:

- Megkérlek titeket, hogy nyissátok ki a szövegyűjteményeteket a százkettedik oldalon; a mai órán Lord Byronról fogunk tanulni...

2. „a mozdonyt nem szén, gyertya hajtja”

Edzés után, a Farkasréti temető felé jövet, a 61-es villamoson egy kisfiú - amolyan hétéves-forma - mellém lépett, és ujjával a vállamra vetett kendo-kard felé bökött.

- Az egy kard? - kérdezte vékony gyermekhangján.

- Igen. - válaszoltam szárazan, miközben a kinti, elmaszatolódo fényeket követtem szememmel.

A fiú körbepillantott, aztán közelebb hajolt.

- Én is számurá vagyok ám... - suttogta cinkosan. - de psszt...

Bizsucsend. Nem szóltam, nem válaszoltam semmit.

A következő megállónál leszállt, lesütött fejjel elsétált a villamos mellett, de mielőtt az tovább indult volna, még egyszer felém pillantott.

Képtelen voltam viszoqozni. Az álmait.

3. a szerelem halála

Csörgött a telefon. Ádám nyomott egy pause-t a szimulátornak, majd felvette a kagylót.

- Tessék, Ádám.

- ... Hogyhogy tessék? Hiszen te hívtál engem - mondta egy meglepett, fiatal női hang.

- Negatív. Csörgött és felvettem. Ennyi. Miben segíthetek?

Éva megvakarta a feje búbját.

- Tulajdonképpen semmiben. Éppen olvastam, amikor csörgött a telefon, én meg felvettem... Lehet, hogy megint a szolgáltató szívhatja a népet?

- Nos, kitelik tőle.

- ...

- ...

- Még valami?

- Éva a nevem.

- Szia.

- Szia. Te mit csináltál éppen?

- Ó, semmi különöset. Éppen az NFSSE-vel nyomulok egyet.

- Aha... tehát szuahéli nyelvet tanulsz?

- Bocs. Autószimulátor számítógépen.

Éppen a középmezőnyben vagyok...

- Tehát éppen halálra unod magad.

- Valahogy úgy... És... te mit olvasol?

- Zen-buddhista történeteket. Egyik kedvenc könyvem. Évente tízszer kiolvasom.

- Sejttem, melyik kiadásról lehet szó. Tao-te kinggel hogy állsz?

- Ó... te is ilyeneket olvasol?

- Na ja. Hellyel-közzel.

- ...

- Szóval te is unatkozol.

- Ja...

- Még valami?

- ... Hát...

- Akkor szia.

- Szia.

A kapcsolat megszakadt.

A tépődő feszültség komor bánattá csendesült, majd egy ólomsúlyi sóhaj formájában próbált szökni búsuló leikéből.

Késő délután volt. Egy padon ült, egyedül.

Körötte kigyózó villamosok, buszok, autók, és beprogramozott emberek összekacóladott tömege.

Kivette füléből a bepárasodott fülhallgatót, lecsukta az ölében heverő lehallgató-készülék fedelét. Mozdulatai vontatottak, töredezetek voltak.

Aztán eleredt az eső.

Ismét sóhajtott, majd egy

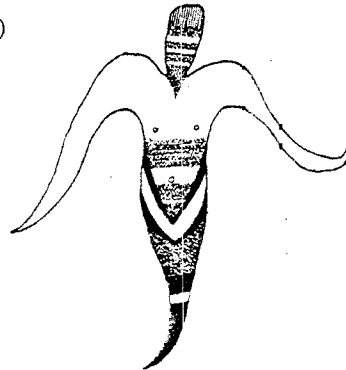
"Azúristenverjemeg!" felkiáltás kíséretében váratlanul fölpattant a padról, gyér, őszülő hajáról kezével leborzolta az esőcseppeket, és dacolva az Alkotás úton mindkét irányból ömlő-hömpölygő forgalommal, leszegett fejfel keresztlül sétált az úton, majd eltűnt egy sötét mellékutcában.

Ámornak hét - de lehet, hogy nyolc - csontfehérre száradt kutyaszart kellett átlépnie, mire végre betérhetett egy nevesincs kis-kocsmába, ahol aztán gyors egymásutánban lehajtott három feles vodkát.

Másnap hiába keresték a munkahelyén, aznap nem ment be dolgozni.

A rakparton ült, cigarettázott és Kosztolányira gondolt, azúr istenre, meg csupa bolondos rímre, amik mögött valójában ott lihegett a halál...

(vége.)

Jelige: GÉ

Másfél évvel ezelőtt

Egy gyönyörű tavaszon,
 Másfél esztendeje,
 Amor lőtte nyilát,
 Magányos szívemben.

Lángra lobbantva
 Bennem a szerelmet,
 Megváltoztatván velem
 Magányos létemet.

Bizony ekkor éreztem
 Először csókotat,
 Azokat az izgató,
 Érzéki ajkakat.

S először láttam meg
 Szemed pillantását,
 S éreztem illatos
 Bőröd tapintását.

Ekkor kezdődött el
 Valami szívemben,
 Amit úgy neveznek:
 Igaz hű szerelem.

S azóta imádlak,
 Azóta csókollak,
 S arcomról boldogság
 Könnyei potyognak.

Mióta tavasszal,
 Másfél esztendeje
 Lelked a lelkemmel
 Összeforrt örökre.

Elillant szerelem

Álmodtam, táncoltam
 Álomban,
 Ott voltál, szerettél,
 Csókoltál,
 De bizony ezt most csak
 Álmodtam,
 Párnákat öleltem
 Ágyamban.

Felkeltem, szükségem lett
 Volna rád,
 De maradtam volna az
 Álomban,
 Mert teljesen egyedül
 Maradtam,
 És nincsen ki szeret
 S imád.

Eljött az ideje

Eljön az ideje minden kapcsolatnak,
 Hogy bimbózó rózsaí elhervadjanak,
 Ágai, tüskéi szárazon pattannak,
 S lángoló tűzvészben hamuvá hamvadnak.

Eljött az ideje, hogy benned csalódjak,
 A szerelem helyett végre gondolkodjak.
 Hibád fergetegét végre felfedezem,
 S benned a szerelmet soha ne keressem.

Eljött az ideje, megutáltalak,
 S tiszta szívből érzem, jogos az utálat:
 Primitívség, büszkeség egy testben egye-
 sült,
 S az idegbetegség ebbe belevegyült.

Eljött az ideje, most már nem sajnállak,
 A bűntudat kövei végre elkotródtak.
 Szakított egyaránt testem, lelkem veled,
 S nincs olyan nagy erő, hogy ezt te helyre
 tedd.

Eljött az ideje, ennek vége legyen,
 Elmúltak vágyaim, s elmúlt a szerelem!

„End of everything”

*„You are wrong, fucked, and overrated.
I think I'm gonna be sick and it's your fault.
This is the end of everything.
You are the end of everything.”*

By: Slipknot

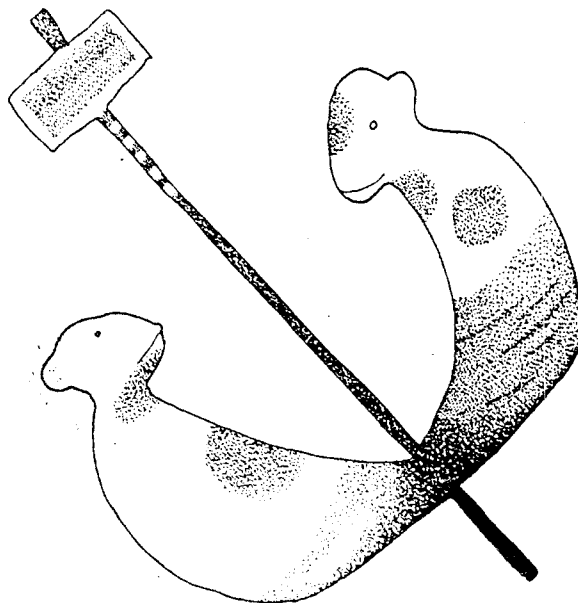
Nagy szerelem, édes érzélem,
Kedves beszédek, örök emlékek,
Mondd, mit érnek?

Nincs örök szerelem, eltűntél szívemben,
Elpusztult emlékek, lelkemben gyűlölet,
Tudod, mit érzek?

Elkopott kapcsolat, unalmas hangulat,
Erősödő utálat, más iránti vágyak,
Utálj engem, kérek!

Nincsen már bűnbánat, de mért lenne irántad,
Te is bántottál, többször meg aláztál,
Most én alázlak téged!

Hagyj békén, de végleg!

Jelige: WIENER

Brumm-brumm, Brúnó

Fiatalság, bolondság.

Igen, valóban nagyon unalmas dolog egy közhellyel kezdeni, nem is szeretem őket, de egy dolgot el kell ismerni: sokszor akármilyen hasonlatlan pontosabbak tudnak lenni. Még ha átvitt értelemben is, hiszen az ember alapvető értékei közé tartozik a fantázia és az asszociációs készség. Talán én is ennek köszönhetem, hogy használhattam ennek a történetnek a bevezetésére.

Alapvető tulajdonságaink közé tartozik az is, hogy nagy hibákat tudunk elkövetni, amikre visszatekintve rájövünk a jobb megoldásra, és utólag már csak a sajnálkozásra és a mély megbánásra marad lehetőség, és lehet, hogy közben sok mindent elrontottunk. De alapjában mégsem mi vagyunk a hibásak, hiszen a döntés meghozatalakor még esetleg nem tudtuk

azt, amit ma már tudunk, és aminek tudatában jobban dönthettünk volna. Azért valljuk be, ha az ember mindenre idejében jönne rá, unalmasan jól menne ez az élet. Ismertem ezelőtt egy édes kis mackót, a neve Brúnó. Ember volt, félreértés ne essék, de az emberek szívesebben gondoltak rá úgy, mint buci játékmackóra, aki szeretetet ad és elfogad, feltételek nélkül. Minden mosolya, pillantása teli volt rácsodálkozással és örömmel. Örömmel, hogy lát Téged, rácsodálkozva arra, hogy szereted. Ez volt minden élterője, amolyan

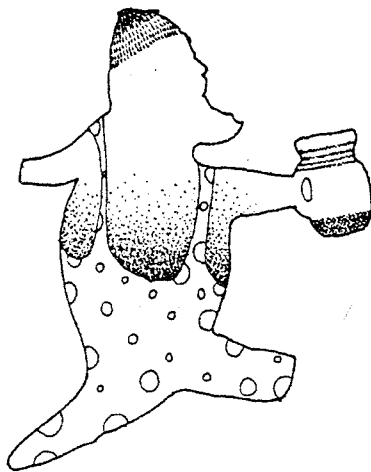
benzin. Barna haja volt, nagy barna szeme és sok barátja. Ez mind-mind hozzá tartozott. És a dal is, amivel óvodában cukkolták: brumm-brumm Brúnó...

Ez a mackó egyszer kiválasztott egy lányt, akit ő a legjobban szeretett. Neki akart örülni és tőle kért szeretetet. Barna szeme várakozón csillogott felé, ahányszor megpillantotta, sóvárgása szinte érezhetően kerülgette a lányt. Mindenki azt gondolta, milyen szerencsés, hogy ilyen ember kényezteti. És valóban az

volt, a legszebb bókókat, legmelegebb öleléseket, legodaadóbb gesztusokat kapta a kedves mackótól. Őt azonban megijesztette mindez és lebénította. Amit kapott, túl sok volt neki.

Az elején azt hazudta, hogy szereti, de ez a színlelés egyre nehezebb feladatnak bizonyult. Elhatározta hát, hogy kiábrándítja magából. Nem volt könnyű dolga, de végül is sikerült. Brúnó elhitte, hogy csalódnia kell.

Évek teltek el, amíg nem találkoztak, és mesze sodorta őket az élet. A lány azonban sokszor szívesen gondolt vissza mindarra a szeretetre és kedvességre, amit Brúnótól kapott. Megtalálta a fényképét a régi dolgai közt és kirakta a falra, hogy mindig rámosolyoghasson. Úgy érezte, be kell pótolnia azt, amit annak idején elmulasztott. Ha rossz kedve volt, csak ránézett a képre, és elképzelte azt a kedves fiút. Odaképzelte maga mellé, és visszaidézte az elvesztett perceket. Élénken élt benne a kép a mackóról, aki bárkit bármikor meg tudott nevetetni, olyan élénken, hogy már hi-

ányzott neki. Elhatározta, hogy felveszi vele a kapcsolatot.

Írt egy levelet, amelyben megírta a címét és azt, hogy örülne, ha Brúnó megkeresné, persze csak ha akarja. Tudta, hogy gyenge próbálkozás, és szavaiból lemondás érződött. Maga sem hitte, hogy valaha válasz érkezik.

Eltelt egy-két év, már el is felejtette a levelet, mikor felcsillant a remény, hogy találkozhat a fiúval. Megtudta, hol dolgozik. Ezelőtt is elképzelte már ezerszer a találkozás pillanatát, de most az egész értelmet kapott és kezdett valóssá válni. Megint elképzelte a jelenetet, most már a kávézóban, ahol Brúnó pincér volt. Elképzelte, ahogy megfigyeli őt, meglepi, titokzatos-kacéran felidézi a múltat vele, elmeséli a jelent, és együtt beszélnek a jövőről. De valahol mélyen már akkor is sejtette, hogy nem lesz ez ilyen egyszerű.

A titokzatos-kacérokodásból remegés maradt, amikor Brúnó közeledett felé. Magas volt és szikár, arca körül szakállt növesztett, a pincéregyenruha csinosan állt neki... A mackó felnőtt.

A lány kereste a tekintetet, azt a megnyugtató csillogást benne, de nem talált ott semmit az elmúlt évek emlékei közül. A tekintet nem is akart találkozni az övével. Nem kereste már a szeretetet mindenki szemében és mosolyában, és úgy is tűnt, szeretetre egyáltalán nincs szüksége.

"Mi van veled?" - kérdezte a lány.

"Velem? Hát semmi. Dolgozok, eszek, iszok, bulizok, aztán ennyi. Megint kezdődik előlről. Tudod, van most ez a munkám, aztán nem sok szabadidőm van mellette, de hát tudod a pénz, az a fontos" - így potyogtak Brúnó szájából az érvek, amikben maga sem hitt. Érveket és magyarázatot próbált adni arra, amit mindketten jól láttak. A bárpultra könyökölve folytatta:

"Tudod, nem sok a szabadidőm. A múltkor volt két hét, aztán el is mentem addig

dolgozni máshova. Unatkoztam. Unatkozom."

"Akkor miért nem változtatsz?"

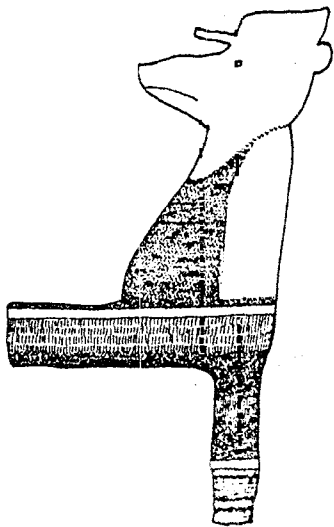
"Tudod, pofára ejtettek párszor..."

Milyen lényegretörő: pofára ejtették... És a lány rögtön tudta, hogy ez az igazi magyarázat. A csalódás - és az elsőt talán ő maga okozta. Ott megtört valami. És ebben a percben mérhetetlen haragot érzett az összes nő és összes ember iránt, aki csalódást okozott Brúnónak, de leginkább magára haragudott. Ha ő ott marad, még mindig él a buci játékmackó, aki szeretetet ad és elfogad, feltétel nélkül. De elvesztette, elvesztették őt. Neki nincs többé szüksége a szeretetünkre és a mosolyunkra, minket pedig megfosztott attól az örömtől, hogy örömet okozhatunk neki.

A lány úgy gondolta, ennyi elég volt, el kellett mennie, ha valaha még vissza akar emlékezni arra, akit szeretett Brúnóban. Meghagyta neki, hogy jelentkezzen, ha felé viszi útja. És a fiú megkérdezte:

"Ugye októberben, abban a levélben leírtad a számod?"

Akkor talán mégsem felejtette el...

Jelige: INSIDE

Te

Csapj belém, s viharoddal
kavard fel tudatomat
Szemed értelméből
szivárog az indulat.

Miért?

Nem akarok női fecsegések közt
elrejtőzni előled

Hogy belőlem csak az
omlóst mázt láthasd.

Te mindig kihívod
legbutábbik éneimet.

Miért? hogy láttod rám
olykor ily szörnyen har?

Ilyenkor kikattan agyam összes rugója
Arcomon mosolyog is bugyután hever
Én vagyok élted s napod minden álmodója
Szeresd hát így buta kis kedvesed!

Téli este

Meggyújtok egy gyertyát
s a lángban arcod lobban fel.
Megérezem a tűz illatát,
erre meleg illatod felel.
Ahogy hevül tömör teste,
testemben úgy hevülsz te
s a forró viaszba
együtt olvadunk bele.

Ez a modern technika!

Ez a modern technika!

Itt vagy és mégsem.

Pedig szomjazom, s
szomjам csak veled olthatom.

Ha csókokod innám, belül
biztosan mosolyognék.

De így forró leheletem
csak a telefon érezheti...

Helyetted

Ülök és merően
nézem a távot

Várom, hogy kilépj
a sötét homályból
Várom és körém csak
gyűlnek a lidércek
Hogy mindenfelől
ijesztegessenek.

Téged látlak minden
felrémlő arcbán
A lidércek fénye is
téged mutat

Az ajkad most ajkam
csókolja hirtelen

(Könnyem a nyáladdal vegyül)

De ráég bőrömrre
kezed érintése

(Félelmemmel szenvedély elegyül)

Éles sikolyt hallok,
elszálltak a lidércek

Itt hagytok engem a sötétben egyedül.

Tóled más

Szeretem ha nálam vagy

és látod apró-cseprő

mindennapi dolgaim.

Rácsodálkozol arra,
ami nekem megszokott,
otthonosan mindennapi.

Ha te érsz hozzá,

más lesz a fal.

Ha te ülsz benne,

más a szék.

S ha elmész, a szék, a fal

visszhangozza, hogy

elmentél.

Jelige: MCSSZD

Milyen kellemes ez a langyos napsütés!
Talán ki kéne nyitnom a szememet, de most álmodom - tudom. De mik ezek az árnyak? Ki kell nyitnom a szemem!
Na... Eszter és Norbi, nem vagyok egyedül.

- Hol vagyok?
- Egy szigeten...
- De jó, hogy látlak titeket! De mi történt?
Ssss...

Ezek voltak az első gondolatok, amikor emlékszem azokból a napokból. Mint később kiderült, a gépünk bár a tengerbe zuhant, mindannyian túléltek az utazást, igaz, a pilótát azóta se láttuk. És most egy kis szigeten kuporgunk, Eszter, Norbi és én. Ők ketten a barátaim.

Most este van, a parton ülünk a tűz körül és sütjük a halat, amit Norberttel együtt fogtunk még a délután folyamán. Vitatkozunk:

- De miért nem értitek meg, hogy egyedül hagytok engem - fakadtam ki végső elkeseredettségemben - kirekesztetek, ti ezt nem veszitek észre, de engem egyre inkább zavar!
- De miről beszélés? Semmi ilyen nem áll a szándékunkban.
- Hidd el, Eszti, nem érdemes ebbe bele menni, nem fogjuk tudni meggyőzni egymást. De nem is kell. Mondd, mit szeretnél, hogy tegyünk? – fordult oda hozzám Norbi.

A bajok akkor kezdődtek, mikor kiderült számomra, hogy a hármunk közti barátság Eszter és Norbi közt már több ennél, és ezáltal egy olyan helyzetben találtuk magunkat, amilyennel első nekifutásra nem sikerült megbirkóznunk. A pattanásig feszült helyzete: én tettem ténylegessé azzal, hogy kirobbantottam ezt a vitát, amely során kiderült, hogy kettőjük között persze nyoma sincs a pattanásig feszült helyzet-

nek, sőt ők nagyon is jól érezték magukat. Csakhogy ebből a „klubból” engem folyamatosan kihagytak. Ez egyre inkább zavart engem, mígnem odáig jutottam, hogy nem bírom tovább. Rossz a harmadiknak lenni, ezt mindenki tudja!

Persze én megértem őket is. Boldogok, fiatalok... De itt vagyok én is! Én is ugyanarra a sorsra jutottam, mint ők. Én is a két kezemmel kell, hogy megfogjam magamnak a napi betevőt. Én is szeretnék hazamenni, akárcsak ők. Bár hárman vagyunk, mégis egyre inkább úgy érzem magam, mint Robinson, egyedül és kiszolgáltatva.

Ezenkívül itt nincs semmi szórakozási lehetőség. Tudom, hogy ez egy olyan embernek, aki világ életében civilizációban élt, banális problémának tűnhet, hisz egy szigeten rekedtünk, miután lezuhant a gépünk, és mondhatná a kedves olvasó, hogy örüljek annak, hogy egyáltalán élek, de mégis az idő értelmes eltöltése a legnagyobb problémám ma itt a szigeten. És az egyetlen, amivel az időt el tudom tölteni: a barátaim. Viszont, ha ők nem akarnak foglalkozni velem, akkor én nem látom értelmét egyáltalán annak, hogy itt legyek. Ám mivel elmenni nem tudok, nem marad más hátra, mint az örület. Ez vezetett ahhoz, hogy ez kitörjön belőlem és elmondjam nekik is a problémámat. Talán nem kellett volna...

- Nos, válaszolsz vagy hagyjuk ezt a marhaságot? - ismételte Norbi, kissé ingerülten.
- Értitek, mit nem akarok? Hogy én legyek a kívülálló harmadik!

Ekkor már éreztem, hogy könnybe lábad a szemem, és mielőtt még kifakadok, felpattantam a tűz mellől és bevettem magam a liget sötétjébe. Nem szerettem egyedül mászkálni a sötétben, de erre most ügyet sem vettem.

- Most meg hova rohansz? - kiáltott utánam Eszter, de nem válaszoltam. Dühös voltam - rájuk és magamra is. Legelőször örültem, hogy összejöttek, mert én igazán kedvelem Esztert, és néha már-már úgy éreztem, őt sze-

retem ezen a világon a legjobban. De a vadsága egy kicsit taszított. Nem, nem taszított, inkább elijesztett. Gyermekkorunkban vad volt, cserfes és szeleburdi, kamaszként igazából egy amazon jutott róla eszembe. Irigyletem, mert mert olyan lenni, ami kirívó, különc...

Egyszer sem mondtam meg neki, mit érzek. Norbi más, mint én... Barátok voltunk, igaz, a középiskolában már nem a legjobbak, mert mindketten változtunk, de jól kijöttünk egymással, és sok mindent csináltunk együtt ezek után is.

- Hova tűnhetett?
- Olyan szeszélyes, és mindenbe többet képzeli!
- Lehet, hogy kicsit tényleg hanyagoltuk, mióta ...
- Jaj, ne kezd már te is!

Mikor elszállt hirtelen indulatom, szorongás fogott el a sötétben: visszatálok? Erdemes-e egyáltalán visszamennem hozzájuk? Nem tudtam akkor dönteni. Azt az éjszakát soha nem fogom elfelejteni.

- Keressük meg, már rég elment. És tudod, hogy azóta fél a sötétben!
- Miért aggódsz érte? Tud magára vigyázni, és szerintem nem ment messzire. Lehet, hogy itt van és hallgatózik.

De én eddigre már álomba merültem, vagy legalábbis azt hittem. Remegve tértem eszméletemhez, akkor nem tudtam mi is a helyzet, de éreztem a testemen egyre eluralkodó félelmemet: remegtem. Nem hallottam kis táborunkból neszeket, edénycsörömpölést vagy beszédet. Az volt az érzésem, hogy messzebb kerültem, mint ahová akaratomból szerettem volna. És nem tudtam, mennyi ideje hagytam ott a tűznél Esztert és Norbit.

- Velem jössz. vagy menjek egyedül?
- Megyek, kincsem...
- Kicsit lelkesebben! Ő a barátunk, és lehet, hogy kicsit hanyagoituk, ami most

még rosszabbul esik neki - tudod, amiatt, hogy...

Összekuporodtam és vártam, hogy egyszer majd csak felkel a nap, és jönnek értünk a mentőalakulatok, visszatérhetek a városba, a családomhoz, a birtokra, és Adriennehez... Nem, nem, hozzá már nem!

A következő pillanatban Eszter hajolt fölém, Norbi tisztas távolból figyelte, amint főféhér kezével kisimít egy tincset a homlokomból.

- Mit keresel itt?
- Megint elájultál, a parton találtunk meg - felelte csengő hangján.
- Kellett neked elrohanni az éjszaka!? Nem aludtunk semmit, mert téged kerestünk. Nem gondoltam volna, hogy kimerészkedsz a part-ra!
- Fejezd már be! Kibírtad ezt az egy éjszakát, és neki most pihennie kell.

Ismét felém fordult, és velem foglalkozott. Megint fellobbant bennem az a szikra, amit annyiszor kioltottam már. Megint gyönyörűnek találtam, és nem csak mint nőt, hanem őt: Esztert. A következő pillanatban Norbi megragadta a vállát és felemeite mellőiem. Éreztem, hogy testem lázban ég, és elhomályosodik körülöttem minden, a hangok eltompulnak. Hallottam, hogy veszekednek, és tudtam, miattam. Norbert féltékeny. Láttam, amikor megüti Eszti, és ekkor - akár csodának is vélhetném - visszatért belém az erő, nagy nehezen felálltam, talán túl hirtelen, mert megszédültem, de nekirontottam Norbinak. Magam is meglepődtem, mikor úgy terült el a fövényen, mint akit most lóttek agyon. Eszter mellé térdelt, és segíteni akart neki, de ő dúrván elutasította. Eszti csak zokogott, féltem, hogy rohana lesz, és a gyógyszer a ligetben maradt, a táborhelyünkön.

Norbi eszméletét veszítette, mikor az újabb pofontól megtántorodva beütötte fejét egy sziklába. Csak álltam ott, mint aki most ébredt egy mély és hosszú álomból. Ismét elgyöngültem és összecsucsklottam. Távolinak véltem az akkor érkező helikopter hangját, mintha csak képzelném. Közeledett, tudtam, hogy értünk jöttek...

Jelige: „KEZDÉS”

Ne hagyj elmúlni az időt, míg szíved szeretni képes,
 Ne szeress hát plátón, szerelmes szívet elcsábítani nem érdemes.
 Őszinte válasz ne sebezze szíved hangját,
 Fedd fel magad, s maradj – nem kevés az – barát!

/ a műsát mindenki női ének képzele;
 ki engem megihletett – szemem nem is ismeri
 versre vérszel választott lelkem
 s ezt minden porcikám köszöni. /

*

Szürke az égbolt ezen a februári reggelen. Olyan, mint a szívem. Sírn próbálok, de könny-
 csepp nem tud végigfolyni arcomon. A temetőben jártam. Most egy éve, hogy kis életem
 első elmúlt lelkét búcsúztattam. Addig nem éreztem ezt az érzést. A fájdalom akkor pata-
 kokban hullott szememből. Ma már csak ürességet érzek. Pedig nem is állt hozzám olyan
 közel. A halál az élőket elhagyónak nyugalmat ad, a túlélőknek kétkedést, büntudatot és
 gyászt. Ezért nem érdemes elhagyni a földi létet. Ajándékozunk meg szeretteinket azzal,
 hogy élünk!

*

Szárnyra kap az élet,
 Reményt kecsegtető képek!
 Jövő hullámaint keresd,
 De a múltat sose feledd!

*

Súlyos lepel nyom egy lelket,
 Megfáradt eszme keres
 Nyugalmat – elkeseredett
 szív oltalmában mereng.

*

Mi ez az üresség, mit lelkem mélye érez?
 Tennivágyás gyűlik elmémbe,
 Bár ifjú testem megpihenni képes.
 Álomban élek, csak most fedezem föl a való életet.
 Öntudatosá válok, s ez nem múltó képzelet.
 Nyitott vagyok az újra, bár nem tudom, befogadni képes-e.
 Nyíló virágszirom, ki nem tudja még, milyen a nap simogató fénye.

*

Szemem álmos -
szerelem
- kedves, pajkos
énnekem.
Éber élet -
keresem
- Belefáradt
kis szívem.

*
Sikító fa tűnik fel agyamban,
Törött szárnyú madár fekszik alatta.
Iszonyú kínok közt vergődik,
Nyugodtabb vidékre költözik.
Ám míg a szusz kiszalad belőle,
A fa fejszecsapástól dől össze.

*

Fekete macska halk léptekkel settenkedik a háztetőn. Egy kislány ablakában megáll, lefekszik. Nézi, nézi az árva cirmos a leányt, míg az el nem alszik. Vágyja, vágyja a helyet mellette, ám nem az ő cicája, nem vigyázhatja álmát. Este a sötétben a macska mindig megjelenik, fáradhatatlanul lesi a behunyt szemeket. Télen, nyáron, ha szél fúj, ha eső esik. A kislány egy fagyos éjszaka után kinyitja az ablakot. Az álomörző fekszik a párkányon, kékre fagyva, mosollyal az arcán nyugszik lelke az angyalok között.

A szerelem nem csak egy érzés, az egész lényünkben árad. Se faj, se nem, se bőrszín, se más érzés meg nem változtathatja ezt a belső szépséget!

*

Fáradt ágon kismadár piheg, elfáradt a hosszú úton. Egyre csak keresett valamit. Megfáradtan kutatta a láthatatlan csodát, de buzgóságában nem lelhetette. Egy nap leült a fa ágára pihenni. Már feladta a küzdelmet, szívében a remény szertefoszlott. Ekkor megpillantott egy másik szárnyaszegett madárkát. Odarepült hozzá, és megkérdezte, ő merre szállt. Sorstársa elmondta az útját, s a két madár új érzésre talált: a boldogság meghozta nyugalmukat.

Jelige: MIRJAN

A sorsom az életem

Az élet elég furcsa dolgokat produkál az emberrel. Sokszor azt se tudjuk, mi miért történik. Az egész élet olyan zavaros. Vagy csak az én életem az? Sok ember gondolja azt: „Miért éppen velem történik mindez? Miért pont én? „Ugye ismerősek ezek a mondatok? Hát igen. Én is pontosan ilyen ember vagyok. Nem értem, hogy miért ilyen a sorsom. Azt mondják, mindenkinek meg van írva, hogy mi fog vele történni, mikor hal meg stb. De hát nem igazságtalan, hogy egyikünknek nagyon jó sorsa van, a másikunknak meg borzalmas? Persze gondolhatnánk arra is, hogy végül is lehetne ennél rosszabb a helyzetünk, és ez valamennyire megnyugtat minket. Na, mindegy. Most itt jól elfilozofáltam, aminek talán semmi értelme sem volt.

Nem voltam mindig ilyen pesszimista (mert az olvasó gondolhatja, hogy én egy pesszimista ember vagyok az előző írásokból), sőt alapjáraton optimista voltam mindig. Igyekeztem mindenben a jót látni. Bár mára már realistának tartom magam. Na jó, már megint kezdem a filozofikus látásmódot, inkább mesélek egy kis történetet magamról, vagy nem is magamról, hanem egy másik emberről, akinek nem volt valami fényes az élete. Na jó, igazából magamról fogok mesélni, csak azt olyan nehéz kimondani, hogy „Hé! Figyeljete! Itt vagyok, egy nyomorult sorsú ember, ismerjetek meg!” Szóval nehéz beszélnem magamról és az életemről, de most fogok, mert nem akarok úgy eltűnni erről a nyomorult világról, hogy semmit nem hagytam magam mögött. Lehet, hogy ez se lesz valami sok, de legalább ha másra nem is jó, legalább kiírom magamból az érzéseimet.

Ott kezdődött minden, hogy megszülettem. (Gondolom, minden ott kezdő-

dik, hogy valami létrejön.) Igen, megszülettem és nem mondom, hogy valami nagy szám volt akkor a szüleimnek, hiszen nem az első gyerek voltam, hanem a harmadik. Az elsőnek még örül az ember, a második hadd jöjjön, a harmadik az meg olyan semmilyen. Hát én voltam a harmadik. Utólag még azt is megtudtam, hogy édesapám nem is akart már engem, csak aztán édesanyám erősködött, hogy ezt az egyet még. Aztán persze jött még utánam két gyerek, hát igen, ilyenek az akaratos nők. Ja, és mondanom se kell, hogy apám pont engem nem akart, és pont én hasonlítok rá a legjobban. (Furcsa az élet, nemde? No, de térjünk vissza hozzám!)

Szóval úgy volt, hogy ikrek leszek, mármint hogy lesz egy ikertestvérem, de aztán kiderült, hogy csak félrenéztek valamit az orvosok, avagy a placenta velem együtt nőtt anyukám hasában, és azt hitték, hogy az még egy gyerek. A lényeg az, hogy nem volt ikertesóm, és talán jobb is így, mert sokaknak belőlem még egy is sok. Talán jobb lett volna, ha meg se születek, hiszen minék születtem meg, ha most ilyen keservesen kell élnem? Megszülettem és nem tudom, miért. Most nem azzal van a bajom, hogy megszülettem, legyen türelmes az olvasó, míg végigmesélem az egész történetem.

Nos, alapjába véve elég jó gyerekkerom volt. Játszottam, mint minden kisgyerek, voltak testvéreim, rendesen elláttak a szüleim. Aztán hatéves lettem, és akkor minden felborult. Történt egy balesetem a balszememmel, ami örökké elvette a látásomat. Na bumm! Ez még nem olyan nagy tragédia, kicsi voltam, gyorsan túlestem egy pár műtéten, hamar felfogtam, mit jelent félvaknak lenni, amikor térlátás-zavaraid vannak, és nem látsz három dimenzióban, és az óvodában gúlszeműnek csúfolnak. Túléltem és akkor azt gondoltam, ennél rosszabb ügyse jöhet. Megtanultam ezzel együtt élni. és a csodálatos szüleim segí-

tettek átmenni rajta. Még több szeretetet kaptam tőlük, még jobban odafigyeltek rám, így könnyen elfogadtam az akkori sorsom. Jól eltengődtem az egy szememmel (ez most morbidan hangzik de ez így volt), iskolás lettem és tömtem magamba a mindenféle tananyagot, ami persze újdonság erejével hatott rám. Rendezett családi körülményeink voltak, csodálatosan szép és nagy lakásban laktunk apu, anyu, a négy testvérem és én. Boldog voltam. Igazi család voltunk. Este közös vacsora, hétvégente közös kirándulások stb. Mi így heten (nem mint a gonoszok) nagyon boldogan éltünk. Édesapám tisztes ember volt, dolgozott, édesanyám otthon nevelt bennünket a legnagyobb szeretettel és törődéssel. Akkor azt hittem, ez mindig így lesz, és mindig boldog leszek. Boldog leszek, mert erre rendeltetem, mert ez így normális. Aztán 12 éves lettem, és édesapám elkezdett betegkedni. Fájta a feje, egyre többet kényszerült arra, hogy otthon legyen.

Aztán egyik reggel az anyukám átrohant a szobámon, felkellette a nővéremet, aki ápolónőnek tanult és átrángatta a hálószobába. Én is rohantam velük. Ott feküdt édesapám, rángógörce volt, elvesztette az eszméletét. Soha nem felejttem el a látványt, ott remegett és rángatózott előttem. Gyorsan kiértek a rohammentők és vitték is a kórházba. Két hét telt el. Nem láttam az apámat, és soha nem is mondott semmit anyám. Aztán megfogta a kezemet anyu, és elvitt a kórházba apuhoz. Bementem a szűk és zord folyosóra. Fel kellett vennem fehér ruhát. A kórteremben ki volt írva nagy betűkkel: Intenzív osztály. Féltem, rettegtem, mi vár rám. Beléptem a kórterembe, ahol rengeteg ember feküdt. Haldoklottak. Aztán anyukám odakísért apukám ágyához. Sose felejttem el. Lélegeztető gépen volt és szinte semmi életjelet nem mutatott. Gyönyörű göndör haja le volt vágva kopaszra, testén gépek zsinórjainak tömkelege. Megfogtam a kezét. Akkor szólt anyukám: „Búcsúzz el

tőle!” Nem értettem, miért mondja ezt, de megtettem, elbúcsúztam tőle, jelentéktelen szavakkal: „Szeretlek, apa, hiányozni fogsz.” És tudtam, hogy itt nagyon komoly dolgokról van szó. Hazamentem és csak édesapámra tudtam gondolni, az élettelen testére, a lélegeztetőgép furcsa hangjára. Otthon meg egyre feszültebb volt a hangulat, mindennapi veszekedések, sírások. Egyik éjjel csöngtetett a szomszéd. Nem volt telefonunk, és az ő számát adtuk meg a kórháznak, hogy értesítsenek, ha valami történik. Anyu átrohant a szomszédhoz, és mindannyian reménykedtünk, hogy mehetünk apuért, végre hazahozhatjuk. Anyu bejött az ajtón. Már messziről hallottuk a zokogását. Tudtuk, hogy apu nem jön többé haza, meghalt. Kint zuhogott az eső, dörgött az ég. Benn, a szobában gyászhangulat szállt ránk, egész éjjel zokogtunk. Ott ültem az ágyon, ahol édesapám aludt, sírva és a tizenkét éves fejemmel felfogtam, hogy többé már nem lesz semmi se olyan, mint rég.

Eljött a temetés napja. Borzalmas nap volt. Ott álltam a gödör felett, és minden egyes föld, amit a sírra dobtak, egy darab volt a szívemből. Zokogtam és csak suttogtam magamban a szavakat: „Szeretlek, apa, hiányozni fogsz.” Többet nem is tudtam mondani neki. Akkor is azt gondoltam, soha rosszabb nem jöhet már az életembe, és ha ezt túl tudom szárnyalni, minden jó lesz. Nehezen dolgoztam fel ezt a tragédiát. Nap mint nap néztem hátra az utcán, ott lesz mögöttem a papám, este kerestem az ágyában, hátha ott alszik, és ez csak egy szörnyű álom volt. De sajnos szembe kellett nézmem a valósággal. Apukám csupán beverte a fejét, és mégis egy vérrög keletkezett az agyában, ami elzárta egy fontos eret, ami a halálát okozta. Csak beverte a fejét... Van egy felesége, öt gyereke, tisztességes ember volt. És ez az ő sorsa, hogy most van egy özvegye és öt árvája. És sajnos nemcsak az ő sorsa, hanem az enyéim is és mindazoké, akik itt maradtak ebben a világban.

Felerősödött az Istenbe vetett hitem. Bízom benne, hogy ő majd átsegít a nehézségeken. Eltelt öt keserves év, ami alatt rengeteg minden történt. Anyukám nagyon kiborult.

hogy húsz évi házasság után egyedül maradt, egyre többet ivott, egyre felelőtlenebbül bánt velünk. És nem azért, mert nem szeretett minket és nem volt jó anya. Csak nem tudta feldolgozni azt, hogy elveszítette azt az embert, akit a legjobban szeretett. Végül már nem tudott minket normális körülmények között nevelni, mert négy évig tudta csak tartani magát, de az ötödik évben már teljesen összevarodott érzelmileg. Volt kórházban is sok alkalommal, és az egészségi állapota is egyre romlott. Ekkor a nővérem átvállalta a nevelésünket és ő tartott el minket, no meg az állam a segélyekből. Anyuval megszakadt a kapcsolatunk, és ez egy kis időre jó is volt, de aztán egyre csak rosszabb és rosszabb lett. Megviselt az az időszak.

Még nem meséltem róla, de most megragadom az alkalmat, hogy elmeséljem, hogy én voltam a kedvenc gyereke anyunak. Kiskoromtól kezdve rengeteg időt töltöttünk együtt, és nagyon szerettük egymást.

Mindent elmondhattam neki és száz százalékgig megbízta benne. Tizenhat éves voltam, amikor már nem laktunk együtt, ennek ellenére is nagyon mély és közeli, bensőséges kapcsolatunk volt. Ő szeretett volna velünk lakni, de nem tehetta meg, mert egyrészt a gyámhatóság nem ítélte minket neki, másrészt a nővérem nem engedte meg. És mai napig nem értem meg, hogy miért nem engedte meg a tesóm. De ez egy másik történet, és nem akarok most ebbe belebonyolódni. Szóval nagyon jó kapcsolatom volt édesanyámmal, és nagyon sokszor meglátogattam őt bárhol is lakott. De egyre betegobb és betegobb lett. A tüdejével volt a baj. Igaz, rengeteget

dohányzott, de nem feltétlen ez okozta a betegségét. Tüdőrákos lett. Mindennap ott voltam a lakásán és jókat beszélgettünk, ott voltam vele lelkiekben is. Már azt is megbeszeltük, hogyha vége lesz a sulinak, nyáron el kezdek dolgozni és odaköltözöm hozzá. De egyre rosszabbul lett, egyre többször kellett kórházba kerülnie. A kórházba is mindig be mentem és láttam, milyen erős asszony az én anyukám. Küzd a betegsége ellen. Egyik nap meglátogattam, és már olyan gyenge volt, hogy néha tolókoksiba kényyszerült, mert már járni sem volt ereje. Kitoltam a kertbe és beszélgettünk. Nagyon komoly dolgokról volt szó. Elmondta, hogy az orvosok megmondták, hogy három hónapja van hátra, és meg fog halni. Nem akartam elhinni, ordítani tudtam volna a fájdalomtól. Átöleltük egymást. Sírunk, zokogunk. Tudtuk, hogy el kell búcsúnunk hamarosan egymástól. Ez a három hónap volt életem legszörnyűbb hónapja. Anyunak nem kellett a kórházban maradnia, otthon volt a lakásán és szedte a gyógyszereket. Sajnos el kellett kezdeni a kemoterápiás kezelést, hátha azzal nyerünk még egy hónapot az életéből. Kihullott a haja, lefogyott, és már nekem kellett megfürdetnem otthon, mert annyira gyenge volt. A sok gyógyszer teljesen eltompította őt. Már szinte nem is tudunk beszélgetni. Csak azokat a szavakat hallottam, melyek fájón a szívembe fűródtak, mint egy gyilkos tör: „vigyázz a kistestvéreidre... Nagyon szeretlek, kérlek, légy erős...” Nagy nehezék borult rám, és tudtam, hogy meg fog halni. A végén már annyira rosszabbodott az állapot, hogy ismét kórházba került. Már nem tudott beszélni, szemében üres tekintet ült. Nem bírtam nézni, nem bírtam látni, hogy az édesanyám, akit mindennél jobban szeretek, meghal. Ott álltam az ágya mellett, rángatózott a teste, már eszméletét veszítette. Megfogtam a kezét és suttoztam a fülébe: „anya, szeretlek, na hagyj itt, kérlek, szükségem van rád!” Hazamentem és nem bírtam elviselni ezt a súlyt, fogtam egy pengét és elkezdtem felszabdálni a csuklómat. Nem fájt, mert az sokkal jobban fájt, hogy az édesanyám meg fog halni. Nem volt otthon senki. A legjobb pillanat, hogy végezzek ma-

gammal. Minden csupa vér volt, rázott a hideg, és a véremmel festettem egy lapra egy szívet, mely alá odaírtam: szeretlek, anya. Meg akartam halni. Előbb, mint anyukám. Nem akartam átélni újra azt a mély fájdalmat, amit egy ember elvesztése jelent. És találkozni akartam vele odaát. Sajnos hazajött a nővérem és mindent észrevett. Nem sikerült akkorát vágnom, hogy végzetes legyen, és nem volt időm rá, hogy véghezvigyem. Megnyugodtam kicsit. Elvittek orvoshoz, három óttással össze is varrták a kezem. Eltelt két nap. Be akartam menni anyukámhoz, hogy ott legyek mellette. A suliban ültem és már alig vártam, hogy vége legyen a tanításnak és mehessek anyukámhoz. Eltelt egy keserves kommunikációóra. És aztán szünetben csörgött a mobilom. Anyukám orvosa volt az. Sajnálja, hogy pont neki kell ezt a hírt közölnie: meghalt anyukám. Záporként jöttek a könnyeim, és azt se tudtam, mit érzek, mit gondoljak. Összedől bennem az egész világ, és elegendő lett Istenből, elegendő lett az emberekből, elegendő lett az egész világból. Nem, nem, nem, nem... Ezt már nem tudom elviselni, ezen már nem tudok túlélni. Akit legeslegjobban szerettem, meghalt. Itt hagyott... Elegendő van a sorsomból és mindenből. Nem tudom, hogy hogyan, de túléltem. Túléltem, de nem jutottam túl rajta. Túléltem a temetést is. Azt is, hogy egyedül maradtam, magányosan. Nem tudom, honnan van és volt erőm mindehhez. Nagyon szerettem a szüleimet. Épphogy feldolgoztam édesapám halálát, meghalt az édesanyám. Nem, képtelen voltam tovább élni így, mégis megpróbáltam. Nem lettem öngyilkos. Hittem, hogy itt még szükség van rám. Elfogadtam, hogy ez a sorsom. A sorsom rabja vagyok. Pedig lehetnék egy másik, szebb világban, ahol gyönggyé válik a könny, és nincs több fájdalom, csak boldogság. Talán balga elmém szüli ezt a szebb világot, mely nem is létezik. Vagy jobb lenne, ha felkelnék, és ezek a szörnyűségek csak rémálmok lettek volna csu-

pán. Néha úgy tör rám szüleim hiánya, mint álmódó emberre hirtelen rémálma. Fájó emlékek, millió múló pillanat, de a hiányuk örökké fennmarad.

Ez lenne hát a sorsom? Ez lenne hát az életem? Én legszívesebben nem kérnék az egészsből. Miért pont én? Miért pont velem történik mindez? Én is élhetnék ugyanúgy, mint a többi gyerek. Hazamennék sulí után, ennék, néha vitáznék a szüleimmel jelentéktelen dolgokon. De nem. Nekem együtt kell élnem azzal, hogy soha nem leszek már átlagos ember, soha nem lesz már igazi családom. Hogy mindent egyedül kell elérnem ebben a rohadt világban. Sokszor kívánom magamnak a halált. Haza szeretnék menni... Tudom, hogy már várnak rám. Meghalni számomra hazatérni, megtalálni a helyem. Hazamenni a szüleimhez, akik várnak rám, és én is mindennél jobban vágyom arra, hogy újra átölelhessenek őket, és többé ne kelljen elbúcsúznom tőlük. De még nem jött el az én időm... Igen, végül is ez a sorsszerűség, és a legtöbb hozzám hasonló történet azzal végződik, hogy a főhős meghal, mert nem tud kitörni és meg kell halnia. Talán én is meghalok, hiszen nem érdelek többet, minthogy a saját véreembe fetrengve haljak meg. De bármi is történt, bármilyen szörnyű is volt az életem, miért ne lehetnék én az a főhős, aki kitör, aki nem a végső elkeseredésbe hal bele, hanem szépen, nyugodtan, egy idős öreg nénikéként hal meg, álmában. Igen, én pozitív főhőse akarok lenni az életemnek, pozitív főhőse a sorsomnak. Bármi is történt, van elég erőm, hogy azzá legyek. Igen ez a sorsom, de mégis van miért élnem... Vannak álmaim, vannak céljaim. Hiszen megmaradt a négy testvérem. Igaz, ez se az igazi, hiszen a bátyám elszakadt tőlünk, még mikor apukám meghalt, néha még találkoztunk, de nem tartjuk a kapcsolatot. A nővérem férjhez ment, és azóta elviselhetetlen dolgokat művel. És van még a két kistestvérem... És a szavak, melyek fülemben csengenek: „Vigyázz a kistestvéreidre... Nagyon szeretlek, kérlek, légy erős!” És azt hiszem, ez ad erőt ahhoz, hogy bár nyomorultan is, de tovább éljek.

BORBÁS MELINDA KITTY:

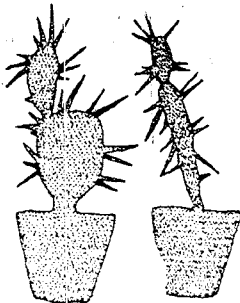
A véletlenek

Szereplők:

Andrea: Panna asszony lánya (de ezt nem tudja), Daniel szerelme
Giselle: Panna asszony lánya, Oliver szerelme
Daniel: Panna asszony fia, Andrea szerelme
Panna asszony: A ház úrnője
Oliver: Daniel barátja, Giselle szerelme
Bonifác: Daniel és Oliver barátja
Árus
Pap

I. jelenet (Giselle, Andrea, Árus)

Giselle: Jó napot! Hogy ez a kék pulóver?
Árus: Jó napot! 3700 Ft.
Giselle: M-es van?
Árus: Sajnos nincs.
Giselle: Akkor köszönöm. Viszontlátásra!
Árus: Viszlát!
Andrea: Jó napot! Hogy ez a szép kék pulóver?
Árus: Kisasszony, már mondtam! 3700 Ft.
Andrea: Már mondtad?! Na, mindegy. M-es van?
Árus: Na jó! Ne szórakozzon velem! Menjen innen!
Andrea: Na de?! Ha! Ilyen tapintatlan...
Árus: Én? Nem én szórakozok! Viszlát! Menjen a standtól, mert rontja az üzletemet!
Andrea: A viszontnémlására!

II. jelenet (Andrea, Daniel)

Daniel: Drágám! Szerelmem!
Andrea: Jó napot szerelmem!
Daniel: Képzeld, ma jön haza a hügom! Hét éve nem láttam! Szeretném, ha megismernéd a családdal együtt.
Andrea: Jó rendben! Nekem sajnos nincs családom, de remélem, a tiéd befogad épp úgy, mintha a család része lennék.
Daniel: Biztosan szeretni fognak.
Andrea: Remélem!
Daniel: Látom rajtad, hogy félsz.
Andrea: Á! Dehogy!
Daniel: Meg kell hogy ismerjék a jövődöbelimet!
Andrea: Hogy mondtad?
Daniel: Jól hallottad! Légy a feleségem!
Andrea: Igen, erre vágytam a világon a legjobban! Szeretlek és a feleséged leszek!
Daniel: Én is nagyon szeretlek!
Andrea: Mikor tartjuk az esküvőt?
Daniel: Még ma! Es a családomnak már a feleségemként foglak bemutatni!

III. jelenet (Andrea, Daniel, pap)

Daniel: Atyám, jó napot!
Pap: Jó napot!
Daniel: Lenne egy hatalmas kérésem! Adjon össze engem ezzel a kedves hölgygel aki a világon a legfontosabb nekem! De ha lehetne, még ma!
Pap: Már ma? Jól meggondoltátok?
Daniel: Igen, meggondoltuk! Szeretjük egymást!
Pap: De kell tanú!
Daniel: Azt könnyen megoldjuk.
(Daniel és Andrea kimennek a templom előtti térre és két kedves asszonyt kérnek meg arra, hogy a tanúik legyenek. A két hölgy örömmel elvállalja.)
Daniel: Itt vannak a tanúk.
Pap: Rendben, akkor kezdhetjük.
(Lezajlik a ceremónia, melyen csak öten vannak, de annál romantikusabb és őszintébb ez a házasságkötés.)

IV. jelenet (Panna asszony és Giselle)

Panna asszony: Gyermekem!
Giselle: Édesanyám!
Panna asszony: Milyen gyönyörű lettél!
Giselle: Köszönöm! Van egy hírem.
Panna asszony: Ó! Igazán? És mi lenne az?
Giselle: Férjhez megyek!
Panna asszony: Gratulálók! Ki a szerencsés?
Giselle: Daniel barátja, Oliver!
Panna asszony: Hát igen! Áldásom rátok!
 Rendes fiú!
Giselle: Hol a bátyám?
Panna asszony: A szerelménél.
Giselle: Csak nem? Végre benőtt a feje lágya!
 Ki az a lány, aki elrabolta a szívért?
Panna asszony: Nem tudom, a nevét nem árulta el, de este úgy is megtudjuk.
Giselle: Miért? Csak nem elveszi feleségül?
Panna asszony: De-de!
Giselle: Akkor szaladjunk a konyhába és szójunk a szakácsnak, hogy valami finomat főzzön vacsorára.
Panna asszony: Rendben siessünk! Nehogy késő legyen.
 (Gyorsan a konyhába siettek!)

V. jelenet (Andrea, Oliver, Giselle, Oliver, Bonifác, Panna asszony)

Giselle: Hol marad Daniel a kedvesével?
Bonifác: Már jönnek. Most állt be a kocsis a ház elé.
 (Andrea és Daniel belép az ajtón.)
Daniel, Andrea: Jó estét mindenkinek!
Panna asszony: Úram atyám!
Oliver: De hát...
Giselle: Jézusom! Mintha tükörbe néznék! Ez mit jelentsen?
Andrea: Istenem!
Daniel: Mint két tojás! Mama, ez mi akar lenni?
Panna asszony: Megkérdezhetem a teljes neved, kislány?
Andrea: Andrea Fernandez Huandomingo
Panna asszony: Most már mindent értek!
Daniel: Mi az a minden? Magyarázatot várnunk!
Panna asszony: Rendben. Itt az ideje, hogy mindent megtudjatok. Daniel kétéves volt, mikor újra terhes lettem. Apáttal rengeteget vesztedtünk. Mikor eljött a születésetek

napja, nem egy, hanem két kislánynak adtam életet. Az apátok el akart válni és követelte az egyik gyermeket. Így kerültél hozzám, Andrea. Mikor egyévesek lettetek, apátok meghalt, és te, Andrea intézetbe kerültél, és ott is nevelkedtél, mivel nem akartak odaadni nekem. És sajnos hat éve nem látta Daniel Giselle-t, így megértem, hogy nem tűnt fel neki a hasonlóság.
Daniel: Megérted?!
Panna asszony: Igen, és nagyon sajnálom!
Daniel: Sajnálod? Tönkretetted az életemet! Elvesszitem azt, akit a legjobban szeretek ezen a világon!
Panna asszony: Nem vesszited el, hiszen a testvéred. Még szerencse, hogy nem házassodtatok össze. (Andrea és Daniel hallgat)
Panna asszony: Jaj, csak nem? Pedig az atya tudta!!
Daniel: Most már mindegy! Vége az álmodnak miattad! Gyűlöllek!!! (Elrohan)

VI. jelenet (Daniel)

Daniel: Elveszítettem azt, akit a legjobban szeretek. Így nincs értelme az életemnek. Hiszen a szerelmem az édes testvérem. Andrea már biztosan intézi a válást. Meg akarok halni. Nem akarom megvárni, még eljön az én időm. Saját kezemmel fogok véget vetni az életemnek. Ezzel a bicskával, ami itt van a kezemben. Inkább szívembe szúrom. Ott legyen ezek után méltó helye.
 (Azzal megöli magát a bicskával)

VII. jelenet (Andrea, Giselle, Oliver, Panna asszony)

Andrea: Segítség! Halott! Vége!
Panna asszony: Kicsoda? Mi a baj?
Andrea: Daniel halott!
Giselle: Mi? A bátyám? Te cafka! A te hibád a testvérem halála!
Andrea: Az én hibám?
Giselle: Igen. Ha te nem bukkansz fel, nem szeret beléd, és most nem halt volna meg.
Andrea: De csak szerettem! Nem akartam soha a halálát!
Giselle: Megfizetsz a testvérem haláláért! Meghalsz!
 (Giselle megöli a testvérét. Andreát)
Oliver: Véres a kezed! Te képes vagy ölni? Rádásul a tesódat? Elhagylak! Nekem nem kell gyilkos! Inkább örökre egyedül maradok!

(Elmegy)

Giselle: Ne, várj!

Panna asszony: Hagyd elmenni. Ha nem ért meg, nem szeretett igazán.

Giselle: Ennél a halál is jobb. Akkor inkább meghalok, ha nem lehet az enyém! Nem érdekel a könny, se a sopánkodás, inkább legjobb barátom legyen a halál!

(Melléhez emeli a levélbontót amivel testvérét leszúrta, és szívébe döfi)

Panna asszony: Neeem! Minden gyermekem oda! A harmadik halálának Oliver az oka! Ezért fizetni fog!!

VIII. jelenet (Panna asszony, Oliver)

Oliver: Giselle egy gyilkos! Még jó, hogy elhagytam! Gyilkost nem fogok szeretni!

Panna asszony: Te gyilkos, te áruló! Megölted a lányom!

Oliver: Én?

Panna asszony: Giselle-t! Te ölted meg a viselkedéseddel!

Oliver: Meghalt? De hisz... Ó, istenem. Hiszen én szerettem!

Panna asszony: Mégis kidobtat! Ezzel a halálba kergetted! Ezért fizetned kell! Méghozzá szíveddel! Leszúrlak, hogy érezd, gyermekem mit érzett.

Oliver: Nem! Ezt ne tegye! Áááááááá!

Panna asszony: Véged, te utolsó senki! Most már csak magamra számíthatok.

(Azzal elmegy)

LX. jelenet (Bonifác)

Bonifác: Mindenki meghalt! Csak az öreglány meg én nem! A vén boszorka élvezi a vagyont én meg tengődök a nyomorban. Ennek véget kell vetni! Már meg is van a tervem, már mindent kieszeltem!

X. jelenet (Panna asszony, Bonifác)

Panna asszony: Jó napot, derék fiatalember!

Bonifác: Jó napot! Négy szemközt szeretnék önnel beszélni.

Panna asszony: Rendben!

Bonifác: Szeretem magát! Nem jó a magány! Én is és ön is egyedülálló. Legyen a feleségem!

Panna asszony: De hisz én öreg vagyok! És csúnya!

Bonifác: Ön gyönyörű, mint a virág a réten. Legyen az asszonyom! Higgye el, én mindent megadok magának!

Panna asszony: Még meggondolom. (Féltre) Jóképű, fiatal, bár nem valami jómódú. Igaz, próba szerencse. Ám legyen. Ha nem jön be a dolog, majd elhajtom. (Bonifácnak) Rendben! Örömmel leszek asszonyod!

XI. jelenet (Panna asszony, Bonifác, pap)

Pap: Mily furcsa pár!

Panna asszony: Valami gond van?

Pap: Nem, inkább mondd a válaszodat!

Panna asszony: Igen!

Pap: És te, Bonifác! Lennél a férje ennek a „gyönyörű” asszonynak?

Bonifác: Igen!

Pap: Ezennel házastársakká nyilvánítalak titeket!

XII. jelenet (Panna asszony, Bonifác)

Panna asszony: Gyere és csókolj!

Bonifác: Na persze!

Panna asszony: Hogyan?

Bonifác: Csókoljon a halál!

Panna asszony: A halál?

Bonifác: Igen, ami a küszöbön áll!

Panna asszony: De hiszen a küszöbön te állsz!

Bonifác: Késsel a hátam mögött, amit most beléd döfök!

Panna asszony: Kérlek, ne tedd!

Bonifác: Késő, te rongy! Vagyonod az enyém!

Ha-ha-ha!

(Azzal megöli a nőt)

Végző:

Véletlenek márpedig vannak! Ha nem lett volna Andrea, nem lett volna vita. Nem örült volna meg Bonifác, és most mindenki élhetne tovább. A győztes Bonifác lett, akiről azt hittük: csak egy mellékszereplő lesz! Ezennel a végére értünk, remélem, tetszett mindenkinek!

A TMT április 19-i tervezett programja

15.00	Megnyitó – Műsorvezetők: Oláh Panni, Takács Andris és Tóth Berta A Poli Alkotója Díj átadása
15.05	Karinthy Frigyes: A bűvös szék – A kiskunhalasi Hoppá Színpad előadása Játsszók: Tóth Gábor, Sándor Zsolt, Csonka László, Szőri Attila, Rész Attila, Konkoly Rózsa, Viczián Gábor, Mondovics Mihály, Anda Péter Technika: Juhász Rita, Rendezés: Anda Péter
15.30	Mese – Elmondja: Gallai Zsófi
15.45	Ördögösség - Előadják: Gara Bernát,
15.50	Versenyek kívüli filmek bemutatója 1. Domokos Szilárd: 2. Domokos Szilárd:
16.00	Szünet
16.15	1. filmes blokk (6 film kb. 41 perc) 1. M.O.N.D. osztály: A GYLKOS KISMACKÓ (5 perc) 2. Szabó Domi: ZÖLD (2 perc) 3. Rádi Zsuzsi: VIZEK (8 perc) 4. Szabó Domi-Rádi Zsuzsi-Südi Kristóf: KÉT NAP (20 perc) 5. Kálmán Matyi-Ránki Dani: BEAVIS ÉS BUTTHEAD LENYOMJA AFGANISZTÁNT (4) 6. Pó(ó)ni Production: A LOVAKAT LELŐVIK, UGYE? (2 perc)
17.00	Zene - Előadja: Pálos Péter
17.05	Mese - Elmondja: Bodolai Bori
17.15	Szünet
17.30	HASMESTER (parodikus játék egy részben) - A kiskunhalasi Hoppá Színpad előadása
17.40	Vers- és novellairó pályázat eredményhirdetése Zsűri: Rihay Szabolcs és Szöllősy Zoltán
18.05	2. filmes blokk (6 film kb. 45 perc) 1. Szabó Domi-Takács Andris: LAJOS HUSZÁR (8 perc) 2. Bródy Gábor-Kálmán Matyi: TÖRÉSVONALAK (2 perc) 3. Póni: CSAK EGY (8 perc) 4. Vivi-Viva: 1 KIS SEGÍTSÉG avagy HOGYAN LEGYÜNK PLÁZA CICÁK (4 perc) 5. Szabó Domi: BEPOLIZÁS (19 perc) 6. Pó(ó)ni Production: HAMU (2 perc)
18.55	Szünet
19.10	P.E.M.P.őrs -Pó(ó)ni, Edina, Margita, Póni előadása
19.20	3. filmes blokk (5 film kb. 41 perc) 1. Videószakkör: MIÉRT SZERETJÜK JÓZSIKÁT? (4 perc) 2. Rádi Zsuzsi-Vasas Anna: LECSÓ ILLATA (5 perc) 3. Póni: EGY FILM (4 perc) 4. Instant Filmek Műhelye: TAKÁCS DOSSZIÉ (23 perc) 5. Hajdú Rita-Sárközi Zsolt: EGY LÉPÉS (5 perc)
20.05	Szünet
20.20	omád Táboros Lányok Dalolnak Énekesek: Oláh Panni, Varga Timi, Romhány Vera, Kovács Anna, Dominik Ági, Kálmán Juli, Buru Mariann Gitáron kísér: Póni
20.30	Pár-dob-baj - Gavallér Csaba és Takács Andris előadása
20.40	Videófilm készítő pályázat konzultációja és eredményhirdetése Zsűri: Jancsó Miklós és Récsán Gábor
kb.21.20	Záróra

A szervezők a műsor változtatásának jogát fenntartják!

A tartalomról:

Roheryn.....	2
EX versei.....	3
Egyszer volt egy barátság.....	4
Élet-versek.....	5
Napocska.....	6
Szavokog Zselytők: A hiba.....	7
Sinead versei.....	8
Lancelot: A nyakkendő.....	9
Miriam versei.....	14
Lee Ann: Élet nélkül.....	15
Mr. Shaxer versei.....	18
Mr. Shaxer másodpercesei.....	24
Gé versei.....	26
Wiener: Brúnó.....	28
Inside versei.....	30
MCsSzD.....	32
Kezds.....	34
Mirjan sorsa.....	36
Borbás Melinda véletlenei.....	40
A TMT programja.....	43

A **Poliárf**-illusztrációk Györgydeák
Györgytől valók. (a szerk.)

Aranycsészek

- Móricz: Átverés a nádason
- Shakespeare: Vízkereszt, vagy amit akarok
- Katarzis = lélekmosás
- Tragédikus kezdés
- Basilica = nagy épület, kupolával a tetején vallásra
- Korinthuszi oszlop = nem csak frontálisan érdekes a cucc
- Amphora = egy féle (!) köcsög
- Görög szobrász = szobrosz
- Az arcok igen figyelemre méltóan tükrözik lelkiviláguk abban a pillanatban való állását.
- Legjobb és legbalabb alak a szobron...
- Próbál a szobor elszakadni földi lététől, de nem engedik.
- A krétai bikáról csak annyit tudok, hogy egy labirintusba zárták, és oda áldoztak neki, de jött egy császesz, aki kinyírta és ezzel király lett.
- Amikor Oidipusz vándorútra kelt, rossz irányba fordult az orra.
- Oidipusz megfejtett valami szfinxes dolgot.
- Oidipusz összefeküdt édesanyjával.
- El fogja venni anyját, sőt szeretkezik is vele.
- Hamlet is megőrül direkt saját tudatából, Ophélia is megőrül tudatán kívül.
- A Gyulafi-testvérek kiálltak az olasz vitézzel szemben, mindketten elesetek, de az egyikük túlélte.
- Mikszáth a természetet csökkentett módban mutatja be.
- Péter maga alatt vágta ki a fát.
- A történetből pontosan megtudjuk Zsófi szomorának mértékét.
- Az elbeszélő áthelyeződik Zsófiába.
- De végül ebből a jónak tűnő dologból a lezuhanás által hatalmas csattanó lesz.
- A cím is a mű végére vezethető vissza.

Poliárf

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Puskás Aurél

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében